

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXII. ÉVFOLYAM

4. SZÁM

1977. ÁPRILIS

ÁRA: 60 FILLÉR

Az Elnökség tárgyalta...

Az 1976. évi munkaverseny kitüntettjei

A Postások Szakszervezetének Elnöksége márciusi ülésén tárgyalta az 1976. évi munkaverseny eredményei alapján a Kiváló Igazgatóság, Kiváló Üzem, Kiváló Hivatal stb. címek, valamint a Posta Kiváló Brigádja kitüntetések odaítélésére készült, a Postavezérgazgatóság Munkaügyi és szociálpolitikai szakosztálya, valamint a Postások Szakszervezetének Közgazdasági osztálya által közösen előterjesztett javaslatot. Az előterjesztett és kiegészített javaslatot az elnökség 1 tartózkodás mellett elfogadta. Ennek megfelelően

Kiváló Igazgatóság

kitüntetésben részesült

- a Debreceni Postaigazgatóság,
- a Szegedi Postaigazgatóság és
- a Budapesti Postaigazgatóság.

A miniszter és a Postások Szakszervezetének Elnöksége Elismerő Oklevelét

kapta

- a Posta Központi Magasépítési Üzem és
- a Posta Központi Javító Üzem.

A postavezérgazdát és a Postások Szakszervezetének Elnöksége Dicsérő Oklevelében

részesült

- a Posta Központi Kábelüzem,
- a Posta Csekkelszámoló Hivatal,
- a Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság,
- a Posta Központi Anyaghivatal,
- a Posta Számítástechnikai és Szervezési Intézet és
- a Pécsi Postaigazgatóság.

A felsorolt 11 középfokú postaszerv összesen több mint kétfélmillió forint jutalomban részesül, ebből egymillió forintot meghaladó összeget a Posta saját részesedési alijából biztosít.

★

A Posta vezérgazdátja és a Postások Szakszervezetének Elnöksége a középfokú postaszervek által felterjesztett 31 szocialista brigád közül a következő 19-et a

Posta Kiváló Brigádja

címmel tüntette ki, és az ezzel járó fejenkénti 1500 Ft-tal jutalmazta:

- a Hajdú-Bihar megyei Távközlési Üzem műszerészeinek Crossbar szocialista brigádját,
- Nyíregyháza 2 postahivatal
- II. Rákóczi Ferenc komplex szocialista brigádját,
- a Szegedi Postaigazgatóság Hálózatépítő Üzem hálózat-szerelőinek
- Ifjú Gárda szocialista brigádját,
- a Csongrád megyei Távközlési Üzem körzetmesteri dolgozóinak
- Erdei Ferenc szocialista brigádját,
- Hódmezővásárhely 1 postahivatal kézbesítőinek
- Szántó Kovács János szocialista brigádját,

Budapest 78 postahivatal mozgópostai utazóinak Nyírség szocialista brigádját,

Budapest 114 postahivatal egyesített kézbesítőinek Petőfi szocialista brigádját,

a Posta Központi Javító Üzem erősáramúberendezés-szerelőinek

Lendület szocialista brigádját,

a Posta Központi Magasépítési Üzem kőműveseinek Irhási szocialista brigádját,

a Posta Központi Kábelüzem kábel-szerelőinek és mérőinek

Pupin komplex szocialista brigádját,

a Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság technikusainak Parabola szocialista brigádját,

a Posta Központi Táviró Hivatal távirászálnak

Petőfi szocialista brigádját,

a Posta Központi Anyaghivatal szállító- és rakodómunkásainak

Összetartás szocialista brigádját,

a Lipót Távközlési Üzem központos műszerészeinek Béke szocialista brigádját,

a Helyközi Távközlési Igazgatóság távközlő-kezelőinek Táviró szocialista brigádját,

a Győr-Sopron megyei Távközlési Üzem műszerészeinek Kossuth szocialista brigádját,

Tárnok postahivatal kézbesítőinek Szorgalom szocialista brigádját,

a Zala megyei Távközlési Üzem körzetmesteri dolgozóinak

Kossuth komplex szocialista brigádját és

Miskolc 10 postahivatal kézbesítőinek

Petőfi Sándor szocialista brigádját.

Az elnökség — figyelembe véve a vita során elhangzott észrevételeket — úgy határozott, hogy a jövőben az ilyen jellegű javaslatok elkészítésénél, a kitüntetés keretszámaikat meghaladva, 2–3 postaszervvel többet kell javasolni, hogy a címek odaítélésénél több szempontot lehessen mérlegelni, s az elnökséget ne állítsák kész helyzet elé.

Ugyancsak vita alakult ki a 2. napirendi pont tárgyalásánál. Téma az „R” alap 1976. évi felhasználásáról szóló beszámoló és az 1977. évi felosztására vonatkozó javaslat volt. A vitát az váltotta ki, hogy meglehetősen nagy eltérések tapasztalhatók az egyes postaszervek között az „R” alap felhasználásában az évközi jutalmak kifizetésénél. Bár a Postavezérgazgatóság tájékoztatása szerint elkészült már az a rendelkezés, amely ezeket a helytelen különbségeket 1980-ig kiegyenlíti, az elnökség az előterjesztett beszámolót és javaslatot azzal az indítvánnyal fogadta el, hogy az eddigi gyakorlattal szemben nagyobb szigorral kell ellenőrizni az évközi felhasználást, figyelembe véve azt is, hogy a dolgozók egyes rétegei milyen arányban részesülnek belőle. (A részesedési alap 1976. évi felhasználásával és az 1977. évi előiránnyal a lapunk 3. oldalán önálló cikkben foglalkozunk.)

Az egészségügyi és kondicionáló torna további elterjesztésére készített ajánlásokat, a Postások Szakszervezete 1976. évi gazdálkodásáról szóló tájékoztatót, valamint a két ülés között végzett munkáról szóló szóbeli jelentést az elnökség egyhangúlag elfogadta.

Áadták a Posta Központi Járműtelep új szociális épületét

Lapunk februári számában bemutattuk a Posta Központi Járműtelep 34 millió forintos költséggel épített új szociális létesítményét. A pihenőszobákat, öltözőket és mosdókat, konyhát és étkezdét, orvosi rendelőket, művelődési és szórakozóhelyiségeket magába foglaló ötemeletes épületet március 29-én ünnepélyesen adták át rendeltetésének.

Az ünnepélyen készült ké-

pünkön: Hegedűs György főmérnök, Hegedűs István igazgató, Horn Dezső miniszter-helyettes, Tömpe János, az MSZMP XIV. kerületi Pártbizottságának titkára, Besenyei Miklós, szakszervezetünk főtitkára, Póta István, a Járműtelep szakszervezeti bizottságának titkára és Lukács István, a Járműtelep pártbizottságának titkára látható.

(Kiss László felvétele)

Régóta volt olyan egyértelmű a világpolitikában a várakozás, a fokozott figyelem egy előre bejelentett tanácskozára, mint most, amikor a szovjet és az amerikai külügyminiszter májusi genfi megbeszéléseire várva

a SALT-2 esélyei

mérlegeli a nemzetközi közvélemény. Májusban, Genfben kerül sor arra, hogy Gromiko és Vance megpróbálja elindítani az érdemi megbeszéléseket. A lényeg, szellemesen, Church amerikai szenátor abban foglalta össze, hogy ott „Vance külügyminiszternek meg kell próbálnia helyrehozni, amit Moszkvában alaposan elrontott”. Valóban így van: az amerikai külügyminiszter első moszkvai látogatásának három napján nemcsak hogy semmiféle előrelépést nem ért el egy aktuális és kevés halasztást tűrő kérdés megoldásában — hiszen idén novemberben lejár a SALT — I., azaz stratégiafegyverzet korlátozásáról kötött első szovjet-amerikai megállapodás érvénye —, hanem lényegében megtagadta a SALT-2 ügyében már elfogadott közös alapelveket. Nem árt visszaemlékezni:

Vlagyivosztokban annak idején Leonid Brezsnyev és Gerald Ford akkori amerikai elnök megállapodott egy, az előírnyozott SALT-3-mal együtt tulajdonképpen az ezredfordulóig érvényes újabb stratégiai fegyverzetkorlátozó megállapodás vezérlő gondolataiban, legfontosabb alapjaiban. Akkor azt mondták a diplomaták (amerikai és szovjet politikusok is egyformán): most már a szakemberek a munka java, formába kell önteni, részletesen ki kell dolgozni a szerződést. Senki sem volt türelmetlen. Világos volt, hogy a részletek kidolgozása időt, hosszú vitákat kíván. Így hát bizonyos elégedettséget éreztek a közvélemény tájékozott körei, amikor 1976-ban többször is elhangzottak olyan amerikai kijelentések, hogy „a SALT-2 szövegének 90 százaléka kész, elfogadott”. Ennek a hivatalos amerikai helyről is megerősített — helyzetnek teljes tagadása volt az a két javaslat, amelyet most Carter új elnök új külügyminisztere Moszkvában előadott. Mindkettő azon alapszik, hogy a vlagyivosztoki megegyeztést, az alapelveket nem léteznek tekintik. A szovjet válasz az egyetlen lehetséges volt: elutasította az amerikai javaslatokat, mint olyanokat, amelyek egyoldalú előnyt jelentenek az amerikaiak számára. A vlagyivosztoki elveket azért lehetett annak idején nemcsak elfogadni, hanem a megkötendő egyezmény jó alapjain is tekinteni, mert kölcsönös előnyökön, azon alapult, hogy mindkét fél számára egyenlő biztonságot nyújt. Az elutasított amerikai javaslatok lényege az, hogy „leszállítja a plafont” (az eredeti megállapodáshoz képest mindkét félnek kevesebb rakétát engedélyez) —, ám egyszerűen kivénné a megállapodásból az azóta gyártani kezdett amerikai cirkáló rakétákat. Más szóval: úgy beszél korlátozásáról, hogy az egyoldalú, s Washington számára hátrányos elvonást jelent. Nagyon hamar, szinte Vance külügyminiszter hazaérkezése után másnapján felismeri — az amerikai sajtó — és egyre több politikus is követte ebben a megállapításban —, hogy az amerikai javaslat számításai hibán alapult. A Washington Post megírta, hogy „az amerikai javaslatok értelmében az Egyesült Államok csaknem érintetlenül megtartotta volna nukleáris fegyvereit, a jelenlegi készleteit, ám ezzel egyidőben a Szovjetunió kötelese lett volna megsemmisíteni sok száz stratégiai fegyverét”. A Carter-kormány — beleértve az elnököt is — most már azt magyarázza, hogy „májusban

Genfben nyilván meglesznek a megállapodás feltételei, könnyebb lesz előrelépni, idővesztésről sem kell beszélni”, hiszen az USA — így mondta a minap egy magas rangú amerikai szövivő — „mindig készen áll a másik fél javaslatának tanulmányozására”. A helyzet az, hogy az amerikaiaknak saját javaslataik, saját álláspontjuk felülvizsgálását kell megfontolniuk. Egyszerűen nem lehetséges, hogy egy-egy amerikai személyi változás után (legyen itt szó akár elnökről is) egyszerűen sutba dobjanak egy állítólag 90 százalékosan már egyetértőleg elfogadott megállapodást...

A nemzetközi életben újra meg újra felbukkan a sürgetés: mielőbb segíteni kell

a fejlődő országok gazdaságát

abban, hogy nagyobb lépésekkel haladhassanak előre. Számos megbeszélés készült elő az ügynevezett „Eszak-Dél-találkozót”, a fejletlenebb országok és a fejlődés alacsonyabb szintjén levők párbeszédét. Szó esik ebben az összefüggésben arról, hogy egyes, csak nyersanyagokat szállító országok exportbevételeit valamilyen „közös alap” segítségével stabilizálják, azaz függetlené tennék a világgazdasági áringadozásoktól. Érdekes ebből a szempontból Brandt volt nyugatnémet kancellár és Mc Namara Világbank-elnök megbeszélése, amelynek során Brandt elmondta, hogy „a harmadik világban erős fenntartásokkal fogadták az eddigi elképzeléseket, a különféle tervezett testületeket, mert mindebben a fejletlenebb országok saját érdekvédelmi szervét látják”. Brandt azt ajánlotta: a tervezett bizottságokba éppen ezért be kellene vonni a szocialista országok küldötteit is. Hogy ez megvalósul-e, az még a jövő títka. Ám a szocialista országok és a fejlődő országok kapcsolatainak kiváló példája volt a minap

Podgornij államelnök afrikai útja,

amelynek során igen nagy szerepet játszottak a gazdasági együttműködés kérdése. Ha arra gondolunk, hogy Tanzánia például a népgazdasága számára oly életbevágóan fontos hengerelt-árúért és cementért — valamint fogyasztási cikkeért és gyógyszerért — szízállal és kávéval fizethet a Szovjetunióknak, vagy, hogy a mozambiki vasért —, bauxit- és szénvagyon kutatásában dolgozó szovjet geológusok munkáját helyi termékekben fizeti a kormány, hogy a zambiai ivóvízellátási problémákat megoldó kút-fúrás munkáért sem kell valutakiadásokkal számolni, megértjük, mit is jelent a szocialista világ segítőszándéka, tetteiben megnyilvánuló támogatása egy-egy fejletlen népgazdaság számára.

Az elmúlt hetek egyik legjelentősebb eseménye volt

az indiai kormányváltás,

amely a választásokat a kongresszuspárt vereségét követte. A nyugati világ sajgója bizonyos meglepetéssel (és alig titkolt csodálással) vette tudomásul, hogy az új kormányfő, Deszai, örömmel üdvözölte azt a tényt, hogy meghívhatja és tárgyalópartnerként fogadhatja Gromiko szovjet külügyminisztert. Deszai kormánya egyébként bizonyos hangsúlyváltást jelentett be a gazdaságpolitikában. „Az eddiginél jóval többet kell törődni a mezőgazdasággal, egyáltalán a vidékkel, akár a nehézipar kárára is” — mondta a miniszterelnök, aki már másnap pontosabban fogalmazott, kijelentve, hogy nem az ipar elsorvasztását akarják, hanem „a nehézipar túlsúlyának megszüntetését”. G. M.

A BIZALMIK ÉS A BIZALMIKÜLDÖTTEK TANÁCSKOZÁSAI UTÁN

Nagy fontosságú kérdésekben váltottunk szót egymással. Az elmúlt hetekben a szakszervezeti bizottságok számot adtak megválasztásuk óta végzett munkájukról, véleményüket mondták a tagság, értekezletre a választott tisztségviselők munkáját. A munka értékelésére az alapszervezetnél a beszámoló értekezletek, taggyűlések keretében, számos alapszervezetnél a beszámoló bizalmi tanácskozás előtt történt meg, először azóta, amióta ez a szakszervezeti fórum működik. Éppen ezért, valamint azért is, mert a mostani beszámoló nemcsak a végzett szakszervezeti munkát foglalták magukba, a dolgozók nagy várakozással tekintettek a tanácskozások elé.

Az elnökség úgy határozott, hogy a beszámoló keretén belül kiemelten kell foglalkozni a Posta V. ötéves terve indításával kapcsolatos szakszervezeti tevékenységgel; a tervezéssel és a terheléssel kapcsolatban való szakszervezeti részvétellel; a szervezeti élet továbbfejlesztésére tett intézkedésekkel és azok hatásával. E kérdések korábbi beszámolóik témáiként is szerepeltek. Új vonás viszont az, hogy az 1976–80-as évekre kötött kollektív szerződésben foglaltak végrehajtását, a módosításokra tett javaslatokat, a szociális tervek elkészítéséről és megvalósulásáról szóló értékelést is a bizalmi tanácskozásokon vitatták meg. Arról van tehát szó, hogy nagyon sok postaszervezeti szakszervezeti tanácskozásokat vitattak meg olyan kérdéseket, amelyeket korábbiakban termelési tanácskozásokon, aktivaértekezleteken tárgyaltak meg. Tekintettel arra, hogy ezt megelőzően a szakszervezeti bizalmi csoportterkekezleten számoltak be munkájukról, így a bizalmi tanácskozásaik hozzászólásai, észrevételeik, javaslataik, kritikáik nemcsak a saját, hanem dolgozóitársaik véleményét is tartalmazták.

Milyen általánosítható tapasztalatok vannak a

bizalmi tanácskozásairól?

Elsősorban az, hogy jól szolgálták azt a célt, amelyért létrehozták. A dolgozók által közvetlenül választott tisztségviselőkkel beszélték meg az előbb felsorolt kérdéseket, tehát az olyan témákat, amelyek az adott postaszerv minden dolgozóját érintik, foglalkoztatják. Tovább fejlődött a szakszervezeti demokrácia, hiszen a bizalmi — szinte kivétel nélkül — nemcsak a saját, hanem a csoport álláspontját képviselték.

E tanácskozásokon a bizalmi megjelenése csaknem 100 százalékos volt, aktivitásuk azt mutatta, hogy a szakszervezeti bizottságok felkészítették őket, előzetes információkat biztosítottak részükre. Még akkor is kedvező a tapasztalatunk, ha a Posta kollektív szerződésének végrehajtásáról szóló beszámolóiból nem jutott minden bizalmihoz.

Milyen főbb témákkal, a dolgozókat foglalkoztató kérdésekkel találkozunk a tanácskozásokon?

Azokkal, amelyek a dolgozók élet- és munkakörülményeinek alakulását, szociális és kulturális ellátottságát leginkább befolyásolják. Ugyanakkor nagy figyelmet szenteltek a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 60. évfordulójának tiszteletére tett versenyfelhívásokra, a szocialista brigádmozgalom helyzetével, fejlődésével, a mozgalom még eredményesebb tételét gátló körülményekkel foglalkozó kérdésekre.

Néhány témakör szinte az egész postásságot foglalkoztatja.

A bizalmi tolmácsolták a postás dolgozók nagy többségének oszthatatlan elismerését és köszönetét azért a Törzsgárda Szabályzatért, amelyet valóban a dolgozók észrevételeinek, javaslatainak messzemenő figyelembevételével alakított ki a Posta és a Postások Szakszervezete. Sokakat foglalkoztat a kérdés volt az elnökség felvetése, hogy a munkaidő-

csökkentés 1974. évi bevezetése óta nem sok előrehaladás történt a forgalmi végrehajtó-szolgálatban, elsősorban az I–III. osztályú hivataloknál. A leírt javaslatok mellett, melyekkel egyetértenek — nevezetesen, hogy a vasárnapi hírlapkiadás besítésével az egyéb küldeményeket is kézbesítsék —, egyéb megoldásokról is beszéltek. Így például, ha a postásoknak kell vasárnap hírlapot kézbesíteniük, akkor részesüljenek megfelelő anyagi elismerésben.

Majdnem minden postaszervnél van olyan munkakör, amelyben szombat délután is, vasárnap, illetve ünnepnap is szolgálatot kell teljesíteni. Ebből következik az az általános igény, hogy az eltérő szolgálati rendben foglalkoztatottak nagyon várják a műszakpótlék, illetve vasárnapi pótlék bevezetését. Ugyanakkor megértést tanúsítanak abban, hogy a Posta ezt saját erőből megoldani nem tudja, de ettől jogos kérésük továbbra is igény marad.

Rendkívül örvendetes, hogy egyre több szakszervezeti bizalmi a dolgozókat foglalkoztató kérdéseket összefüggéseiben vizsgálja. Jól példázza ezt Monostori szaktársnak, Nyírájkó postahivatal szakszervezeti bizalmiának felvetése, hogy a postai tarifák általában kötöttek, ugyanakkor azt tapasztalja, az árak emelkednek, ennek hatása a Postát sem kerülheti el, s ez befolyással lehet a Posta nyereségére is.

Nagyon sokan foglalkoztak a munkaruha-ellátottság helyzetével. Általában helyeselték, hogy ez most már központiilag szabályzott kérdés, egyformán érvényesül minden postaszervnél, annak előnyös és hátrányos oldalával együtt. E vonatkozású javaslataik — érthetően — a munkaruha-ellátottság ki-terjesztésére vonatkoztak. Nagy Géza (Győr) azt is felvetette, hogy javítani kellene a munkaruha minőségét. Sokan osztják ezt a véleményét.

Javasolta, hogy minősítsék egészre ártalmas munkakörnek a kábelserelői munkakört. A Helyközi Távb-

szelő Igazgatóság bizalmi-küldött-tanácskozásán merült fel egy olyan kérdés, amelynek megoldása — véleményük szerint — a Postának egy fillérjébe sem kerül. Az igazgatóságon igen sok technikus dolgozik, ugyanakkor munkakörük elnevezése nem technikus. Erkölcileg sérelmezik ezt, állítják, hogy mind az érintett műszerészek, mind a Postának érdeke, hogy technikusokat képezzenek ki, és ezt a Posta még támogatja is. Ugyanakkor ilyen munkakör még csak nem is létezik.

Sorolhatnánk még azokat a kérdéseket, amelyek felmerültek.

A bizalmi tanácskozásokon, a bizalmiküldött tanácskozásán mindenhol elfogadták a választott vezetőség végzett munkájáról szóló beszámolót, megtoldva a csoport szakszervezeti tagjainak azon véleményével, amely a szakszervezeti bizottság részére egyben iránymutatásul is szolgál a munka további javítására.

Ered: ényesnek minősíthető az is, hogy a kollektív szerződés beszámolója, a módosításra tett javaslatokhoz e tanácskozások számos kiegészítést tettek. Az elnökség határozatában is szerepeltetett alternatív javaslatokhoz véleményét fűzték, úgy foglaltak állást, hogy azt a szakszervezeti bizottságok, az igazgatóságok szakszervezeti tanácsai érdemben figyelembe tudják venni.

Szólnunk kell arról is, hogy a bizalmi tanácskozások működésének formája még alakul, csiszolódik. Több alapszervezetnél tulajdonképpen kibővített bizalmi tanácskozást tartottak, e helyeken rajtuk kívül ott voltak a gazdasági vezetők is, de senkinek sem szóval a dolgozóknak főleg a járási szakszervezeti bizottságok területén volt tapasztalható.

Összességében elmondható: sikeresnek bizonyult ez az új szakszervezeti fórum, de hangsúlyozzuk: ott kell megtartani, ahol a dolgozókat érintő lényeges kérdések eldöntésére — alapszervezeti szinten — taggyűlés nem hívható össze.

Garamvölgyi András

Beszélgetés az első műszaki igazgatóhelyettes-nővel

Néhány hónappal ezelőtt, 1976 őszén röviden beszámoltunk arról, hogy a Miskolci Postaigazgatóságon Gricser Péterné postaműszaki titkárt távközlési és műszaki igazgatóhelyettesnek nevezték ki. A megbízást annak idején Póvrai György, vezérigazgató-helyettes adta át. Tőle hallottuk, hogy ő a Magyar Posta első női távközlési és műszaki igazgatóhelyettese és egyben a jelenlegi legfiatalabb igazgatóhelyettes.

Most, hogy életútjáról kérdezek néhány adatot, szerínyen, szinte tömönatokban válaszol:

— Harmencöt éves vagyok. Tudomásom szerint valóban a Postánál jelenleg én vagyok a legfiatalabb igazgatóhelyettes. Természetesen ez semmiféle előnyt nem jelent számomra, legfeljebb azt, hogy viszonylag több idő áll rendelkezésemre tapasztalatszerzésre.

— Hol végezte tanulmányait és mikor lépett a Posta kötelékébe?

— A Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán 1965-ben kaptam villamosmérnöki oklevelet. 1965. szeptember elsején kezdtem postai munkádsémet a Miskolci Postaigazgatóság fejlesztési osztályán, mint átviteltechnikai fejlesztő.

— További munkahelyei?

— Sok munkahelyet nem tudok felsorolni, mert utána a beruházási osztályra helyeztek, ahol előbb mint beruházási előadó dolgoztam,

majd 1971-ben megbízták a beruházási osztály vezetésével.

— Ismertesse néhány nagyobb feladat megoldását!

— Általában igyekeztünk a feladatokat a lehetőségekhez képest legjobb tudásunk szerint megoldani.

Mivel ennél többet nem kíván az igazgatóhelyettes közölni, én emlékeztetem azokra a nagy feladatokra, melyeket az elmúlt évek alatt a beruházási osztály igen jól oldott meg. Ilyen volt például a kiláni postaház megépítése, benne a 6000 kapacitású ARF 102-es távbesszőközpont üzembe helyezése, a mezőkövesdi postaház és távbesszőközpont, a gyöngyösi IT-3 távhívó központ üzembe helyezése, a gyöngyösi górkörzet kialakítása, a miskolci oktatási alközpont és munkásszállás, az egri postaműszaki létesítmény, a sok korszerű falusi kispostaház... És még sorolhatnánk sok fontos beruházást, amelyet sikeresen oldott meg. Minderre ő csak annyit mond:

— Jó volt a kollektíva, és sok segítséget kaptam elődömtől, Albert Lászlótól.

Szép, ha valaki elismeri volt felettese segítségét és megőrzi emléket, de tagadhatatlan, hogy Gricser Péterné szervező- és vezető-készségének döntő szerepe volt abban, hogy ezek a beruházások viszonylag zökkenőmentesen megvalósultak.

— Nem szokatlan egy nő-

nek ennyi férfi munkáját irányítani?

— Megszoktam. A műszaki munkaterületen általában több a férfi. Természetesen egy nő vezetőnek több esetben más módszert kell alkalmaznia, mint a férfiaknak. Meg kell hallgatni a munkatársakat, beosztottakat véleményét. Érezniük kell, hogy bízom bennük.

— És nem szokatlan, hogy mint ágazati vezetőnek behatóbban kell foglalkoznia távközlési forgalmi problémákkal?

— Szerintem a távközlési forgalmi problémák szoros kapcsolatban vannak a műszaki és beruházási témákkal, így túlnyomórészt elválaszthatatlanok egymástól. E szempontokat figyelembe véve hasznosnak tartom a közelmúltban Balatonfenyvesen rendezett távközlési forgalmi továbbképző tanfo-

lyamot, melyen mi távközlési és műszaki igazgatóhelyettesek is részt vettünk.

— A Postások Szakszervezete Miskolci Igazgatósági Szakszervezeti Tanácsánál éveken át az Ifjúsági Bizottság vezetője volt. Ottani tapasztalatait jelenlegi vezető beosztásában tudja-e hasznosítani?

— Természetesen. Mint az Ifjúsági Bizottság vezetője közvetlen kapcsolatba kerültem nemcsak a műszaki, hanem a postaforgalmi terület fiataljaival is. Közelről megismerem munkájukat, terveiket, gondjaikat. Szakszervezeti megbízatásom módját nyújtott arra, hogy részt vegyek a sokrétű szakszervezeti munkában. Jelenleg is szoros kapcsolatot tartok mind az alapszerv mind az ISZT vezetőségi tagjaival, és igénybe veszem segítségüket.

Cseng a telefon Az igazgatóhelyettes komoly, hivatalos hangon bejelentkezik, mire a hallgatóból egy hozzászólás is elerő gyermekhang csilingel:

— Édesanya! Mikor jössz már haza.

Ez Péterné, az igazgatóhelyettes-nő két és fél éves fiacskája, aki a drót másik végén már türelmetlenül várja haza az anyukát. Önkéntlenül is felmerül bennem a kérdés, hogy a két hivatást az anyát és a hivatali hogyan tudja valamelyiknek háttérbe szorítani a másik? Ugy látszik eltalálta gondolatát, mert kérdés nélkül válaszol:

„Közös erővel a munkások és a műszakiak eredményes együttműködésért!”

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Az V. ötéves terv célkitűzései a dolgozók hatékonyabb munkáját kívánják meg a tervezés és végrehajtás területén. Alapvető fontosságú a színvonalas vezetői tevékenység, s ezen belül az üzemi demokrácia szélesítése, tartalmi fejlesztése.

Ha a dolgozók meggyőződnek arról, s nap mint nap tapasztalják, hogy munkahelyükön a munka feltételei, biztonsága, személyes előrehaladásuk, szakmai továbbképzésük biztosított, érzékelik, hogy a vezetés részéről jogos törekvésekhez, egyéni elképzeléseikhez kellő bátorítást, segítséget, szervezett támogatást kapnak, akkor tudatos tenniakarásuk a vállalati eredményekben még jobban érvényre jut.

Mindezek elősegítése érdekében a SZOT Műszaki-Gazdasági Bizottsága: „Közös erővel a munkások és a műszakiak eredményes együttműködésért” pályázati felhívását teszi közzé.

A pályázat célja: hogy elősegítse a tervezési, az irányítási, a végrehajtási, az ellenőrzési módszerek korszerűsítését és a pályázók saját gyakorlati tevékenységében ezek érdemi érvényre jutását. Cél továbbá a kialakult, jó munkamódszerek feltárása, megismerése, rendszerezése és közzétételé.

Kérjük, hogy a pályázók a célkitűzések eredményes megvalósítását és annak módszerét, a megvalósítás mérhető eredményeit, vagy jól értékelhető változásait, valamint azt, hogy saját tevékenységük és javaslataik azokat hogyan segítették elő, rendszerezve foglalják írásba, s ezzel

pályázzanak

a szakszervezeti mozgalom erkölcsi és anyagi elismerésének elnyerésére.

A pályázat tartalmazza — a már elért eredmények konkrét, dokumentált bemutatásán túlmenően — a jövőre vonatkozó, előremutató javaslatokat is.

A pályázat terjedelme: legfeljebb 20 oldal legyen.

A pályázat beküldésének határideje: 1978. január 31. A pályázatot a SZOT Közgazdasági Osztályához kell benyújtani 3 példányban (1415 Budapest, VI., Dózsa György út 84/b).

A pályadíjakat 1978. május 31-ig a SZOT Elnöksége ítéli oda.

Pályadíjak:

3 db	15 000 Ft értékű	I. díj és oklevél
10 db	10 000 Ft értékű	II. díj és oklevél

kerül kiadásra a legjobb pályamunkák anyagi és erkölcsi elismeréséül.

A legsikerültebb pályamunkákat a SZOT Közgazdasági Osztálya összefoglaló kiadványban is közzéteszi.

A pályázaton elsősorban azoknak a közvetlen termelésirányítónak (üzemvezetők, építészvezetők, műszaki-vezetők, főművezetők, művezetők, aknászok, agrónomok, agrármérnökök stb.) a részvételét várjuk, akik a népgazdaság különböző ágazataiban, vállalatokban, üzemekben belül közvetlenül 30–300 dolgozót irányítanak. Pályázhatnak azonban olyan szocialista brigádok, köztük komplex brigádok is, amelyek tevékenysége ugyan csak összhangban áll a pályázatban foglalt célkitűzésekkel.

SZAKSZERVEZETEK ORSZÁGOS TANÁCSA
Műszaki-Gazdasági Bizottság

Az 1976. évi részesedési alap felhasználása és az 1977. évi előirányzat

A részesedési („R”) alap alakulása minden évben élenként foglalkoztatja a postás közvéleményt. Ez a közérdeklődés gyakorlatilag az év végi részesedés fizetése előtt és kifizetésekor éri el a tetőpontját. Nem csoda, hiszen a dolgozók a „nyereségrészesedés” összegéből ítélik meg az egész részesedési alapot. Igaz, ami igaz, ilyenkor sokan örülnek, elégedettek, s ennek sokféle formában adnak kifejezést, amit itt felesleges leírni. Az is igaz viszont, hogy szép számban vannak akik méltatlankodnak és bosszankodnak, s az ő véleményük mellőzése szintén hiba lenne. A szakmai és mozgalmi vezetők ugyanis korántsem lehetnek közömbösek a dolgozók hangulata és közérzete iránt. Az elismerés ugyanúgy, mint az elégedetlenség egyben kifejezi a vezetőkről alkotott ítéletet is.

A részesedési alap és az év végi részesedés közötti szoros összefüggés legalábbis az emberek szemében nem véletlen. Miért? Egyrészt azért, mert az év végi részesedés mindenkit közvetlenül érint. Így senki számára nem közömbös, hogy milyen összeggel részesül belőle, vagyis a részesedési alaphoz mennyi fordítható erre a célra. Másrészt azért, mert az év végi részesedés nagysága az egész évi részesedési alap felének — 50 százalékának — felel meg. Így volt ez 1976-ban és így tartalmazza az év előirányzat is. Harmadszor azért, mert ha a képezhető „R” alap magasabb, akkor rendszerint növekszik az év végi részesedési napok száma is. Ha csökken, akkor viszont — mivel a többi tényezőkre előirányzott összegek eléggé állandóak — az év végi részesedés is rendszerint csökken.

Mindezek mellett és mindezekkel együtt az „R” alaphoz ilyen szemléletű és megítélésű nagyon egyoldalú. Közvetlenül vagy közvetve igenis valamennyi postás dolgozó érdekelt abban, hogy mi történik a részesedési alap másik 50 százalékával. En-

nek az érdeklődésnek pedig nemcsak a felhasználás, hanem már az éves előirányzat készítésekor meg kell nyilvánulnia.

És megint jogos a kérdés, hogy miért?

Mert nem lehet mellékes, hogy milyen címen, milyen összegek felhasználását tervezik, akár postaszinten, akár a gazdálkodó postaszerveknél. Például az évközi jutalmak kifizetését is napokban szoktuk kifejezni, úgy mint az év végi részesedést. 1976-ban postaszinten ez 4,6 napnak felelt meg. A gazdálkodó postaszervek esetében viszont ettől lefelé és felfelé egyaránt nagy szóródással találkozunk, 2,4 naptól egészen 7–8 napig. (Ennek elemzésére egy másik alkalommal még visszatérünk.)

Indokolt tehát valamilyen formában figyelembe venni az év végi részesedés megállapításánál vagy kiegészítésénél, hogy az igazgatóságok és a gazdálkodó postaszervek évközben hány napnak megfelelő összeget fizettek ki. Többek között ez is befolyásolta, hogy amíg postaszinten a kifizetett év végi részesedés 13,2 napi bérnek felelt meg, addig ez a postaszervek esetében 9,2 és 14,6 nap között szóródott. Befolyásoló tényező volt még az adott postaszerv gazdasági eredménye és munkájának minősége is.

1976-ban az előirányzatnál alacsonyabb összeget kellett felhasználni a jóléti és kulturális alap kiegészítésére, a prémiumra és jutalomra, a központi kitüntetésekkel járó jutalomra. Nem érte el a tervezett a törzsgárdafokozati díj megváltása és érdekeltek létszámának csökkenése miatt, továbbá a lakásépítési támogatásra tervezett összeg, mivel az „R” alaphoz kölcsön már nem folyósítható. Nem növekedtek a kifizetett jutalmi díjak sem. Az év végi részesedés összege azonos az előző évi-vel.

Az előirányzatnál magasabb volt a felhasználás a Kiváló Dolgozó kitüntetésé-

keretén. A dolgozók 4,3 százaléka részesült e kitüntetésben, ami lényeges fejlődés. Ha csekély mértékben is, de van túllépés a tanulmányi ösztöndíjaknál. Ez jó, mert több fiatal kötődik a Postához.

A tervezettnél alacsonyabb tényleges felhasználásokkal megtakarított összeg és részben a tartalék nyújt fedezetet az 1977. január 1-vel bevezetett (évenkénti) törzsgárdajutalomhoz, amelyet az év végi részesedéssel kellett kifizetni.

A Posta 1977. évi „R” alap képzési és felhasználási rendszere azonos az 1976. évivel. A forrás és felhasználási előirányzat mintegy 7 millió forinttal több, mint az előző évben, összesen 183 és fél millió forint.

A bázis időszakhoz képest az előirányzat növekedést

tartalmaz a jóléti és kulturális alap kiegészítésénél (noha itt a biztosított alap 800 forint/fő 1977-ben), a kiváló dolgozó kitüntetésénél (4,5–5 százalékos részesül az állományi létszámból), a tanulmányi ösztöndíjaknál, az újítási díjaknál. A számításoknak megfelelően növekedett az év végi részesedés és a törzsgárdajutalom együttes összege is.

Szakszervezetünk elnöksége március havi ülésén mind az 1976. évi felhasználást, mind az 1977. évi előirányzatot — észrevételeikkel és megjegyzéseikkel — elfogadta. Ezek megvalósítása és érvényesítése a Postavezérgazdaságnak, a közgazdasági osztálynak és a szakszervezeti tanácsoknak egyaránt feladata.

Kovács József

Sokan érdeklődtek

Időszerű közgazdasági és szociálpolitikai kérdések

A Szocialista brigádvezetők V. Országos Tanácskozása 1977. április 15–16-án volt Budapesten. A postásokat összesen 16 küldött és 4 meghívott képviselte a tanácskozásokon.

Tudniuk kell a szakszervezeti szervezetnek, az üdültetési felelősöknek és az érdekelteknek egyaránt, hogy a Belügyminisztérium ütlevelesterálya módosította a jogszabályi csoportos utazásokkal kapcsolatos eljárást. A módosítás valamennyi alduai hajót, és jogszabályi turistautat érint. Az új rendelkezés szerint 1977. április 1. után Jugoszláviába ezekre az utakra a valutát az érvényes útlevele és a beutalójegy egyidejű felmutatása mellett lehet kiváltani az IBUSZ valutaárusításra kijelölt fiókjaiban.

Szakszervezetünk a szervezett nyári gyermek-üdültetést ebben az évben is Balatonbogláron, Balaton-

szabadiban és Zirc-Tündér-majoron bonyolítja le. Az iskolás korú gyermekek üdültetése mindhárom üdülőben június 8-án kezdődik és augusztus 30-ig tart, kétélt csoportokban. A beutalójegyeket a közgazdasági osztály április végéig megküldi a szakszervezeti szervezetnek.

A MISKOLCI POSTA-IGAZGATÓSÁG a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 60. évfordulójának tiszteletére újtól és szakkivételmentes versenyt hirdetett meg. A versenyben legjobb eredményt elérő szocialista brigádok jutalmazására 6500 forintot irányzott elő. A szakkivételmentes és versenyben részt vevő, de helyezést el nem érő szocialista brigádok, valamint a legjobb egyéni újtók között 12 darab, összesen 3500 forint értékű tárgyjutalmat oszt ki.

Közgazdasági osztály

Ki tud helyesen telefonálni?

kelt postaszervek dolgozói egyrészt maguk megismerjék a korábbi rendszerint korszerűbb és többféle szolgáltatást nyújtó központmunkáját, másrészt a közönséget az új berendezések használatára, a korszerűbb szolgáltatások (például távhívás) igénybevételére megfelelően felkészítsék.

jékoztatásnak olyan egyszerűnek látszó ismeretekre is ki kell terjednie, hogy miként kell társasánni, milyen a társasahang, a csengetővisszahang, a foglaltsági jelzés, stb. Az utóbbi esetben ezek ismeretése csak annyiban szükséges, amennyiben eltér a régittől. (Ezért például a Szegedi Géházlatot üzembe helyezésékor más tájékoztatást kellett készíteni a környékbeli — korábban LB-központokkal rendelkező — hálózatok előfizetői és más, a szegedi előfizetők részére.)

Az üzembe helyezés pontos időpontját, az állomás új kapcsolási számát és ha megváltozik, az előfizetési díj összegét az előfizetőkkel előre közlik. Ezzel együtt a Posta olyan levelezőlapokat is küld az előfizetőknek, amelyek felhasználásával ismerőseiket, üzletfeleiket tájékoztathatják állomásuk új kapcsolási számáról. Cél szerű továbbá külön felkérni a közönséget arra, hogy levelezőlapjaikon, borítékaikon az új telefonszámot tüntessék fel.

A Posta korábban ún. számváltozási jegyzékeket adott ki, amelyekben a régi kapcsolási számok mellett feltüntették az új kapcsolási számokat. A forgalmi megfigyelések tapasztalatai azt bizonyították, hogy a közönség ezeket nemigen használja. Ez érthető, mert a hívóra az a többletfeladat hárult, hogy miután a telefonkönyvből megállapította a régi számot, a számváltozási jegyzékből ki kellett keresnie az új

útját. Mennyi lehetőség a tévedésre! A közönséknél a számváltozási jegyzékek gyakran nem is jutottak el minden mellékállomásra. Ezért a legtöbb hívó inkább a tudakozót veszi igénybe, ami ugyancsak indokolatlanul

Alközpontkezelők, tanulók...

Mivel a távbeszélő-forgalom többségét a közületek alközpontjai bonyolítják le, az alközpont-kezelőknek kiemelkedően fontos a szerepük. Emiatt tartjuk nagyon jó és követendő módszernek, hogy a vállalatok alközpont-kezelőinek bemutatják az új központot, ismertetik a korábbiól eltérő tulajdonságait és a jó együttműködéshez szükséges kezelési eltéréseket megbeszélnek.

A közönség tájékoztatásának további helyes módszere az is, ha általános és közpéniskolákban a telefon helyes használatát, illetőleg a helytelen használat következményeit a tanuló ifjúságnak bemutatják. Az ifjúság — azon felül, hogy ő is használja a telefont — fogékony minden olyan új ismeretre és otthon, a családban a telefon helyes használatának propagandistájává válik.

A közönség tájékoztatásának egyik legszelebb területe a sajtó, a rádió és a televízió. Ennek különösen abban az esetben van jelentősége, ha olyan központot helyeznek üzembe, amely a távhívásban is részt vesz, ugyanis a távhívásban részt vevő többi központ valamennyi előfizetőjének írásbe-

nul terheli a központok forgalmát. Az újban üzembe helyeződnél központoknál számváltozási jegyzék helyett az előfizetők adatait felsoroló, telefonkönyvszerű névjegyzéket adunk ki. A meg, azt — kizárólag belkezelési célra — továbbra is használni kell (Például a régi számmal bejelentett távolsági beszélgetés kapcsolása-kor).

li tájékoztatása az új központ üzembe helyezéséről úgyszólván lehetetlen.

Az üzembe helyezést követő órákban nagy figyelmet kell fordítani arra, hogy lehetőleg valamennyi bekapcsolt távbeszélő-állomást — mintegy azonosításként — felhívjanak az új központból. Távhívásba bekapcsolt központból más központok előfizetőinek szűrőpróbaszerű felhívása és tájékoztatása igen komoly közönségkért eredményez.

Nem szabad megelégedni arról, hogy a fentiekben csak vázlatosan ismertettük végrehajtásával a közönség tájékoztatását nem lehet befejezettek tekinteni. A közönséget először és más eszközökkel folyamatosan kell tájékoztatni a telefon helyes használatáról, s ez nem pusztán a távközlési munkakörök betöltő dolgozók feladata, hanem minden postásé, aki munkája során ugyan csak sok emberrel érintkezik. S ki ne tudna tájékoztatást adni baráti beszélgetés közben? Csak az, aki maga is tájékozatlan. Ilyen postás dolgozónak pedig nem szabad lennie.

Dr. Gyürke József

— Bizony, néha nehéz összehangolni az asszonyi, anyai és a munkahelyi vezetői hivatást. De mint sok hasonló helyzetben lévő nő-társamnak, nekem is meg kell ezt oldanom. Ehhez családómtól sok segítséget kapok, ezért remélem, sikerülni fog a jövőben is.

Az órára nézek. Bizony, már jócskán letelt a hivatalos idő. És, hogy Péterke ne várakozzék sokáig, felteszem az utolsó kérdést:

— Mik a tervek, és mit vár az V. ötéves terv még hátralévő tervei?

— Területünk az ország legjelentősebb és dinamikus fejlődő iparvidéke, ahol a távközlési igények is nagyobbak és sürgetőbbek. A Miskolcon már ismert AR-rendszerrel, ebben a tervidőszakban „visszük ki” a területre, új ARF—ARM központot kap Eger Kazincbarcika, Leninváros nagyobb ütemben folytatódik a körzetkabel-építés. Tervező- és kivitelezőkapacitásunkat az elmúlt időszakban intenzíven fejlesztettük, most fokozottabban fel kell készíteni dolgozóinkat az új rendszerek átvételére, üzemeltetésére. Ugyanakkor a meglévő — legtöbb esetben korszerűtlen — eszközökkel is megfelelő szintű szolgáltatást kell biztosítanunk. Ez csak összehangolt munkával és irányítással érhető el. Ebben továbbra is számítok hozzáértő és a postás szakmát szerető munkatársaim segítségére, mert a feladatok nehezek és nagyok, de együttes erővel megvalósíthatók.

A tervek, célok valóban nagyok és szépek. Megvalósításukhoz erő, egészséget és jó munkát kívánunk.

H. D.

Cikkünk frója a címben megjelölt kérdésről jól sikerült előadást tartott a Közlekedéstudományi Egyesület Postai és Távközlési Tagozatának rendezésében. Úgy véljük, hogy e téma közérdekű gondolatait széles körben ismertetnünk, terjesztünk kell. A szerk.

★ Egy város, község, illetőleg góchálózat új távbeszélőközpontjának sikeres üzembe helyezéséhez, illetőleg zavartalan működéséhez feltétlenül szükséges, hogy az érde-

Helytelen telefonálás = bevételkiesés

Kézi kapcsolású központba bekapcsolt állomásról való hívás esetén a hívónak csak annyi a feladata, hogy a kézbeszélő felemelése után a kezelővel közölje kívánságát. A kapcsolás felépítése — legyen az helyi, távolsági, vagy nemzetközi beszélgetés — már a postás dolgozók feladata. Automata központnál azonban az összeköttetés létesítése a hívóra hárul, mert a számtárcsával ő vezérli (irányítja) a központ kapcsolóegységeit. Még fontosabb a hívó közreműködése a belső, vagy nemzetközi távhívásnál.

Mindezek a körülmények egyértelműen meghatározzák a Postának azt a kötelességét, hogy a telefon használá-

Tájékoztatás szóban, írásban

Nézzük meg ezek után, hogyan lehet a közönséget a telefonálásra megtanítani, illetőleg a telefon helyes használatáról tájékoztatni.

A tájékoztatás módjára és formájára nem lehet egységes, mindenre alkalmazható receptet adni. Ezt mindig az

adott központtípus határozza meg. Nyilvánvaló például, hogy sokkal szélesebb körű és alaposabb tájékoztatás szükséges, ha LB központot automatára cserélnék ki, mint amikor automatát cserélnék újabb típusúra. Az előbbi esetben ugyanis a tá-

Előkészületek anyák napjára

Egyszerű hétköznapi volt, amikor ellátogattam a III. számú, ismert nevén Ceglédi úti óvodába. Felkerestem a csoportokat, mindenütt elmélyült, szorgalmas munka folyt. Rajzoltak, festettek, gyurmáztak. Kíváncsi kérdésekre, hogy mit készítenek, rejtélyes kis mosollyal csak annyit válaszoltak: „Titok, nem lehet előre megmondani” — és tovább dolgoztak.

A vezető óvónőtől megtudtam, hogy már anyák napjára készülnek a gyerekek. Nagy-nagy szeretettel! Izgalommal és szorgalommal készítik kis ajándékaikat az édesanyjuknak; tanulják a verseket, dalokat és őrzik a titkot, nem mondják el otthon, hogy meglepetés legyen; örömet akarnak szerezni. A 4-5 éves gyermekeknél az örömszerzés, ünneplés még egybeesik a tárgyi ajándékokkal. Valójában ezeknek az ajándékoknak az értéke nem mérhető; a gyermekek tisztá, őszinte szeretete árad belőlük az édesanyjuk felé, s átadaskor szorongó szívvel figyelik szeretteik arcát, várják tőlük az örömteli meglepetést, munkájuk olyan szeretettel fogadást, ahogyan azt ők készítették.

Mit is jelent az óvoda életében ez a három szó: előkészületek anyák napjára?

Felkészülést jelent az óvodai közösség életében lezajló ünnepségek legkisebbeké, az anyák napi ünnepére. Ez nyilvános ünnepség. Eljönnek az édes-

anyák, nagymamák és édesapák is. Itt látják, hallják egy csokorba kötve mindazt, amit gyermekeik az év folyamán tanultak. A felkészülést sok-sok munka előzi meg minden csoportban. Erre a napra az egész év folyamán készül az óvónő. Az énekeket, verseket, dalos játékokat kötetlenül tanulják a gyerekek, de már a csiszolási időszakában is többször elhangzik: „Igy fogod majd az édesanyádnak is mondani?”

Édesanya — ez a szó, fogalom belső motiváltságot idéz elő a 3-6 éves gyermekekben. A tárgyi ajándékok fáradságos, odaadó munkával készülnek, s nem mindig sikerülnek elsőre; újra meg újra kell kezdeni, az óvónő nagy türelemmel, sok ötlettel, szeretettel segít.

Az óvónőknek tulajdonképpen egyik fontos feladatuk a tudatos elősegítése annak, hogy a gyermek a biztosságot nyújtó otthonától, édesanyjától távoli környezetben jól érezze magát, de az édesanya azért mindig biztos pont maradjon életében, hogy a gyermeket mindig a visszavágyódás hajtja. Látni a pozitív erkölcsi tulajdonságok kialakulása mellett a szülői tisztelet, szeretet és örömszerzés csíráinak kibontakozását is csodálatos érzés.

Ma, amikor a nagymamák is tevékeny részesei a gyermeknevelésnek, a kisiskolások feléjük is sugárzik. Érezniük kell, hogy nehezen pótolhatók, s hogy áldozatos fáradozásokért sokszor két ragyogó szempár, rájuk tekintő, sugárzó az a fizetség. Anyák napján őket is köszöntik a gyerekek.

A Ceglédi úti óvoda még nem tekint nagy múltira

vissza, de fennállásának második anyák napi ünnepéig már sokkal nyugodtabban és magabiztosabban készülnek, mint a múlt évben. Már lakályosabbá tették izlésesen berendezett otthonukat, a szépen kialakított kertek, otthon érzik magukat, kollektívájuk örömmel, lelkesedéssel dolgozik itt.

Az óvónők azt szeretnék, hogy türelmes, fáradságos munkájukkal megrendezett anyák napi ünnepélyükről mindenki elégedetten, kissé meghatódva távozzék. Hogy minden résztvevő átérezze a gyermekek őszinte örömet, szeretetük önzetlen kitárulkozását. Ragyogó szemük a gondolatokat Váci Mihály csodálatos versének befejező soraihoz vezérlik: S egy tekintetű elhitesse véled, Szép dolgokért élsz és érdekes élned!

Ha az édesanyák és nagymamák ezt fogják látni, érezni az ünnepségen, az óvónők munkájának ez lesz igazi értékmérője.

Németh Adalberta

HÍREK

— A KORÁN JÖTT TAVASZT használta ki az a negyven postás dolgozó és családtag, akik március 27-én részt vettek az Express Utazási Iroda által rendezett egynapos kiránduláson. Az úticél Kékestető, Parád és Eger természeti, valamint történelmi nevezettségének megtekintése volt.

★

Král Zsuzsi és Györgyi „nevelőszülei” a Tudakozó és Névsorszerkesztő Hivatal szocialista brigádjai. A kislányok édesanyja (a hivatal dolgozója volt) tavaly meghalt, édesapjuk sincs, öt évvel ezelőtt érte üzemi baleset. Zsuzsit és Györgyit felkarolták, utánaajárták, hogy az állam vállalja a gyámságot. Így intézetbe kerültek Balatonszéchenyiben, lakásukat nagykorúságuk eléréséig zárolták, s lehetőleg helyezettük számukra azt a pénzösszeget, amelyet a CSEB fizetett édesanyjuk halálakor.

A gyerekek jó kezekben vannak az intézetben, de mindig boldogan jönnek a pótmamához, pótpapához. Nincs ugyanis olyan ünnep, hogy valamelyik brigádtag el ne hozná magához a lányokat. Húsvét előtt 1100 forintot gyűjtöttek össze ajándékokra. Puhatózókat, mit szeretnének, lett belőle táskarádió, népi hímezéses blúz és egyéb ruhanemű. Amikor megkapták a nyusziajándékokat, Györgyi, a nagyobbik olyan boldog volt, hogy sírva puszigatta a gyönyörű blúzt. „Ugye, mindjárt fel is vehetjük?” — kérdezte. S átmentek a szomszéd irodába átöltözni. Az ünnepeken (amit most a hivatalvezetőknél töltöttek) le sem lehetett rólok húzni az új ruhát.

S a két gyerek nagy örömeinek legalább annyira örült minden brigádtag — akik megteremtették annak feltételeit.

B. É.

★

— SZAKSZERVEZETI TAGGYÜLEST tartottak március 28-án, a debreceni postás nyugdíjasok. Alapszervezetük új titkárának egyhangúlag Györfi Imrét választották meg.

Jegyzetek egy taggyűlésről

Két éve, hogy nyugdíjba vonulásom után a vezetőségben viselt titkári tisztségemből a tagság felmentett, a szakszervezeti munkából ki- kapcsolódtam, az szb életében nem vettem részt. Éppen ezért esett nagyon jól, amikor a bizalmi megkeresett és a vezetőség nevében meghívott, hogy az edelőnyi járási szb beszámoló taggyűlésén vegyek részt.

Nem csekély izgalommal készültem, előre örültem, hogy találkozhatok sok régi ismerőssel, látni és hallani fogom a sokkal fiatalabb generáció eredményeit, munkáját és esetleges nehézségeit is.

Már a terembe lépve láttam, hogy az érdekeltek jól dolgoztak, mert a sok gáló körülmény ellenére mind a helybeli, mind a vidéki tagság igen nagy hányada jelent meg, hogy meghallgassa a vezetőség beszámolóját. A sok kedves régi arc között sok újat is találtam, mert két év leforgása alatt több új taggal szaporodott a tagság.

A vezetőség beszámolóját a két éve megválasztott Sőgor Lórád járási szb-titkár ismertette. A beszámoló gondosan előkészítve ismertette mindazt a munkát, amelyet a vezetőség a beszámolási időszakban végzett. Nem csekély dolog a harminchat munkahelyen szétszórta tagságot egybefogni, érdekeit képviselni és őket a szakszervezeti munkában érdekeltetni. Ezért is esett igen hangsúlyosan szó a bizalmi munkájáról, hiszen ők mégis csak közelebb vannak a tagsághoz. A beszámoló sok mindennel foglalkozott, így a kulturális élet terén kifejtett munkával is. Itt a beszámoló olyan dolgot ismertetett, amit érdemes külön kiemelni. Ismertette a titkár a tagsággal, hogy az elmúlt év őszén az edelőnyi postahivatal három szocialista brigádja, a szakszervezet és a szakma támogatásával író-olvasó találkát tartott a Borsodban élő Gyútyás Mihály íróval. Ennél a témánál magamban

kicsit elidőztem. Ugy éreztem, nem csekély dolog az, hogy a dolgozóknak már ilyen igényük is van, a napi gondokon felülemelkedve valami szebbre és jobbra is vágyanak.

A taggyűlés a beszámoló meghallgatása, majd az észrevételek, javaslatok és egyéb hozzászólások után jó hangulatban, a megjelent tagság meglepődésével fejeződött be.

Jó, magam pedig azzal a megnyugtató érzéssel köszöntem el vendéglátóimtól, hogy a szakszervezeti munka — legalábbis ezen a területen — jó mederben halad.

Gonda György

Szeretnék egy kicsit boldog lenni

Évekkel ezelőtt, amikor még nem szerettem föl a Posta a lépcsőházi levélszekrényeket, ott a hűvös lehelő Duna partján, közel a Margit-hídhöz, ahol laktam és nyári estéken az ablakomból néztem, mint vonult a Dunán mesébe illő, csodás méltósággal, színes lampionokkal kivilágított, a hazatérő sétahajók, amelyeknek fedélzetéről felerősödvé, majd elhalkulva szállt hozzám föl az emeletre a melodikus zene: ebben az időszakban életmemnek, címemre úgyszólván naponta hozott levelet egy idős postás bácsi.

Türemlenségekben fitytyet hányva a ház illemszabályaira, már a kapuban vártam, és ott az öreg szaktárs előtt téptem föl a borítékot, és olvastam el a levelet, amely mindig ezzel a megszólítással kezdődött: Anímae dimidium meae! — Lelkemnek fele!

Talán a levélvárásnak ezzel az őszinte, leplezetlen megnyilvánulással férközhettem a postás bácsi bizalmába, hogy aztán életéről, munkájáról, filozófiájáról évek múltán is oly sok mindent elmeséljen nekem. Az ő elbeszéléséből ismerem

a következő történetet is, de hogy az esemény, amit elmondok, hitelesebb legyen, átadom a szót neki:

Életem legboldogabb ideje volt, amikor vagy harminc évig, nyakamban a levelekkel teli postás táskával jártam az emeletet az öreg lift nélküli angyalföldi házban. A Hét ház, a Tizenháromház, és környéke volt a körzetem. Hogy vártak ott engem! Ha már jó idő volt, a konyhaajtók sarkig tárva voltak és ott zibongott, zajongott a család. Az asszonyok odahúzták a varrógépet az ajtóhoz, vagy éppen az ajtóban álltak és beszélgettek. A gyerekek a gangon ugráltak, és ha az egyik megpillantott, elküldte magát: Megjött a postás bácsi! Az asszonyok elibém jöttek, körbefogtak. Kiosztottam nekik a leveleket és meghallgattam a panaszukat. De sok zűlést életet eligazítottam ott! Még kisebb kölcsönökre is kiegészíttem őket. Onnét mentem volna nyugdíjba is. De hát az ember tervez... Utolért engem is a lépcsőbetegség, megfájdultak a lábaim. Azután kerültem a Pozsonyi útra, ott és a kör-

megy. Megvált munkahelyétől, de sűrűn visszatérő vendége lesz volt munkatársainak.

Nem válik meg azonban a szakszervezeti mozgalomtól. Továbbra is tevékeny tagja akar maradni a mozgalomnak. A régi barátok, munkatársak ezután is felkereshetik gondjaikkal, mindenkinek szívesen fog segíteni ezután is.

Józsai bácsi életéről rengeteget lehetne írni, hiszen annyi mindenben keresztül ment, hogy órákat tudna mesélni fiatalságáról, a háború utáni

újrakezdéséről, a szakszervezeti életéről. Életének egy-egy állomását a kitérítések, elismerő oklevelek, tucatja fémjelzi, mint meglepődéssel mondja, munkáját felelősen anyagilag és erkölcsileg is elismerték. Többszörösen kitüntetett kiváló dolgozó.

Nyugdíjbavonulását megelőzően három és fél évtizedes eredményes munkájáért a közlekedés- és postaügyi miniszter a Posta Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesítette.

Farkas János

Jeremy

Vannak örökzöld témák, s örökzöld érzések. Ilyen például az első szerelem. Két fiatal egymásra találása, kibontakozó érzelmek. Hálás lehetőség ez a forgatókönyvíróknak. Olyan helyzetet örökíthet meg, amelynek minden néző részese volt. Tehát a filmet látván újra átélheti annak minden örömet, szépségét.

Arthur Barron amerikai elsőfilmes szerzői filmje (ő a Jeremy írója és rendezője) azzal a szerény igénnyel lép a nézők elé, hogy nem kívánja megváltani a világot. A divatok csábításait is elkerüli, nem modernkedik, hanem úgy adja elő a dolgot, ahogy vannak. Művészkedés helyett ábrázol, s számunkra ismeretlen színészekkel együtt őszintén átéli mindazt, amit felmutat.

Címszereplője: Jeremy (vagyis Robby Benson ifjú színész?) nagyvárosi zeneművész-növendék, aki a kifejezőmód nehézségeivel küszködik. Tehetséges cselista, de igényes tanárja többet akar. Nem elégszik meg a mű pontos előadásával, hanem azt a bizonyos pluszt szeretné elérni nála, ami a művész sajátja. Arthur Barron, a rendező-író e hivatásbeli konfliktust köti össze a már említett örökzöld témával, az érzelmek kibomlásával. A rokonszenves ifjú hős ugyanis véletlenül megismerkedik egy fiatal balettnövendékkal, és e találkozásból születik az a bizonyos első szerelem.

Gyengéd, bensőséges líra, pontos, szabatos megfigyelés-

sek: ez a Jeremy egyik jellemzője. Önmagában azonban az kevés volna, ha a két fiatal (Jeremy és Susan) jellege nem rajzolódna ki előttünk hitelesen, lélektani megalapozottsággal. Barron alapos ismerője a kamaszvilágnak, de nem a szélsőségek ábrázolása érdekli. Az értéket keresi, nem a hitványt. (Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy lakozni akar.)

Hiteles a nagyvárosi környezet rajza az a belső magány, amely a fiatal nemzedéket (főképp ezt az értelmiségi réteget) körülveszi a felnőttek elzúrtatásának társadalmában, ahol akárcsak Ingmar Bergman vagy Michelangelo Antonioni filmjeiben szertefoszlanak a kapcsolatok. A megejtő líra utóbb szentimentalizmus nélküli fanyar drámai alaphangra vált át. A szerelemesek ugyanis nem függetlenek és a szülők (elsősorban Susan apja) elválasztják egymástól korunk nagyvárosi. Júliáját az ő Rómeójától. Am a drámából mégsem lesz tragédia. Barron óvakodik a színházról, meglepődik egy fanyarul odavetett gondolattal a történet végén: Volt egyszer egy szerelem.

Ennyi az egész. Nincs boldog befejezés, csak egy vágyódó dal csendül fel ismét, amely az elmúlt szépségekre, az öröme emlékeztet.

Nem hivalkodó, nagy film a Jeremy. Inkább szép. Robby Benson és Glynnis O'Connor, a szerelemesek megformálói érzékeny, finom rezdülésekkel tolmácsolják a köznapi és mégis költői történetet.

Abel Péter

letlenül se adja oda a feleségemnek! Azzal ötven forintot nyomott a markomba. A nagy borralától és amit mondott, egészen megzavarodtam. Hány hasonló ügyet elintéztem az Angyalöldön szép szóval, mintha az apjuk lennék. Szólni akartam én most is, de csak a pénzt néztem, a muzsikuss meg nevetett. És vidáman füttyreztetve otthagyt.

Aztán jöttek a levelek a vidéki színházból. Nem is kellett néznom a feladót, a finom, halványlila borítékról már tudtam, és minden levelet tíz forinttal nyugtázott a művész úr.

Nem telt el két hónap, az asszony húz félre az előszobában: Postás bácsi! En ezentúl Pécsről fogok kapni leveleket. A feladó M. Z. mérnök, Pécs, semmi több.

Látogatóban Kiváló brigádoknál

Egybegyűlve fogadott minket látogatásunkkor a délutáni órákban a Hajdú-Bihar megyei Távközlési Üzem alközponti műszerészeinek *Crossbar szocialista brigádja*, pedig ezt nem is olyan egyszerű megszervezni, hiszen működési területük kiterjed az egész megyében felszerelt valamennyi alközpontokra. Hogy ez a jókora terület kézben tartásán kívül mennyiségileg is mekkora feladat elé állítja a brigád 11 tagját, azt két adattal szemléltethetjük: a megye jelenlegi 8 ezres főközponti állomáskapacitásával szemben az általuk karbantartott alközpontok kapacitása nagyjából 14 ezer.

S ez a 14 ezres kapacitás a nevükhöz illően mind crossbar rendszerű?

— Szó sincs róla. Megtalálható benne szinte valamennyi típus, akadt még a felszabadulás előtti időkből származó nem postai szabványú soros berendezés is.

Igy azután alaposan fel kell készülnie valamennyi brigádtagnak, jól kell ismerniük a különböző berendezések minden csínját-bínját, hiszen a nagy területen szét-szóródva igencsak önállóan kell dolgozniuk. Ez természetesen nem zárja ki, hogy egymást — főleg a fiatalabb brigádtagokat — ki ne segítenék, mert nem saját kényelmüket tekintik fő szempontnak, hanem az üzem, sőt, az egész Posta érdekeit. Fennakadás, üzemszünet, ennek megfelelően díjazás is lehet, s ha készenléti szolgálatuk idején valami rendelkezést tapasztalnak, arra az illetékes hálózatos, főközpontos vagy az áramellátó berendezéseket karbantartó

szakértársak figyelmét felhívják.

— A brigád munkájára tulajdonképpen feladatkörén kívül is mindig számíthat az üzem — halljuk Szűcs László üzemvezetőtől. — Az igazgatóságunk az új épületbe való költöztetésekor szükségessé vált alközponti szerelési munkákat társadalmi munkában úgy végezték el, hogy a forgalomban egy percnél fennakadás sem adódott. Sürgős, fontos szerelési munkát természetesen másutt is végeztek, s ott találjuk a brigádot a kommunista szombatokon is, ha kell, a szakmájuknak megfelelő, ha meg úgy hozza a szükség, hálózattörési munkáknál egyaránt. A folyó évben és még a jövő év első negyedében is jelentős többletmunka vár rájuk. Részlet vesznek az új ARF és ARM központ áramköreinek és berendezéseinek átvételi méréseiben és vizsgálataiban. Segítették viszont egészen más természetű munkákban is, mint például az alközponti leltár felvételében, s az üzemeltetett berendezések díjazásában is.

— Vajon viszonzásul kapnak-e hasonló segítséget a kapcsolódó munkaterületek dolgozóitól, más brigádoktól.

— Mi se panaszkodhatunk — mondja Posta Gyula brigádvezető. — Kapcsolataink mind a más területeken dolgozó munkatársakkal, mind előjáróinkkal igen jók.

Persze nem véletlenül, mert mint ahogy elmondják, megalakulásuk, 1963 óta a brigád jó néhány képzett szakembert nevelt magasabb munkakörök betöltésére. Így például az igazgatóság szerelőcsoportjának vezetője is az ő brigádjukból került ki, s ez megfelelő biztosíték ar-

ra, hogy nem kell hanyagul felszerelt berendezéseket üzemeltetésre átvenniük. Büszkéek emellett arra is, hogy az igazgatóság előadói-ból hatan is a Crossbar brigád tagjai voltak.

Arról már szó esett, hogy sokrétű feladatukat önállóan kell ellátniuk. De honnan szerzik a brigád fiatalabb tagjai szakismereteiket, ha a jól képzett szakembereket magasabb beosztásba viszik el?

— A továbbképzésnek minden lehetőségét megragadjuk. Jelenleg is három crossbar-tanfolyamon vesznek részt.

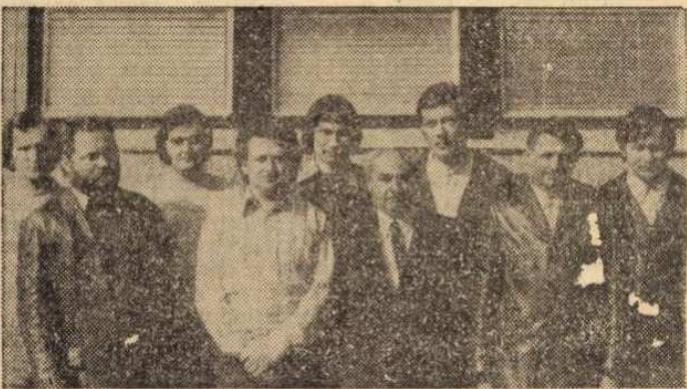
Ezzel a „három”-mal azonban nincsenek megelégedve, hiszen is szívesen beneveznének, de az ilyen jellegű tanfolyamokat általában csak a Budapesti Távközlési Igazgatóság szervezi, s így ők csak korlátozott mértékben vehetnek részt rajtuk. E hiányt ugyan hetenként tartott házi oktatással igyekeznek pótolni, s az újabb berendezések működésének tapasztalatait is szorgalmasan kicserélik, örülnének azonban, ha továbbképzésüket szervezett körülmények között folytathatnák.

Természetesen nemcsak önmagukat és egymást képezik, gondolnak arra is, hogy az alközpontok használóit, meg kezelőit is megtanítsák a berendezések helyes használatára, az új szolgáltatások igénybevételének módjára. Ennek színterén örülünk, hisz ugyancsak egybeesik a Posta szándékaival, érdekeivel.

Minden közösségnek lehetnek örömei, másoké kevésbé sikeres időszeke. Ők is örülnek kitüntetésüknek de nem keserednek el azon sem, ha olykor mások jobb eredményeket tudnak felmutatni. Mindig tudnak újra-kezdeni. Honnan merítik ehhez az erőt?

— A jó közösségi szellemből. Nemcsak az üzem számíthat feltétlenül munkájukra, ott látjuk őket a különböző vetélkedőkön (igen gyakran a helyezették között), a különféle társadalmi tisztségekben, a politikai oktatásokon, veradáson, gyakran hozzájuk fordul segítségért az szb. rendezvények előkészítésekor, s természetesen együtt vannak akkor is, ha egymás örömeiben osztozhatnak, ha névnapot ünnepelnek. Kívánjuk mi is őszinte szeretettel, hogy továbbra is sok örömet leljenek munkájukban, fejlődésükben és közösségi életükben.

Benda

Sajtos Mihály, Szondy Tibor, Sipos Kálmán, Posta Gyula, Kiss József, Szabó József, Nagy László, Nagy Gyula és Bagosi Imre. Hiányzik a képről Pikó Attila és Kottner Lajos (Szekrényi Ilona felvétele)

Erről már maga tudni fogja, hogy a férjemnek nem szabad odaadni, csak nekem. Ha elfelejtene, abból rettenetes nagy baj származna. Kérem, nagyon vigyázzon. — Aztán ez is a kezembe nyomott ötven forintot: mire szoltam volna, az asszony nevetve, tánclepekkel elszaladt.

A levelek meg jöttek, hol az egyiknek, hol a másiknak. Aztán előfordult az is, hogy mind a kettőnek egyszerre, Szegedről is, Pécsről is. Más levél nem is jött nekik akkor nap. Becsöngetek. Jön röpdösve az asszonyka, de nyomában ott a férj is. — Engedelmet — szoltam zavartan —, ma nem jött levél, csak az időt akartam megkérdezni. Tessék már megmondani, hány óra?

Nem értem le még a sarokig sem, amikor a férj utolért. — Phüh, ebbe beleizzadtam — szolt a homlokát törölgetve —, alig tudtam kijönni feltűnés nélkül. Vettem a kalapom, és azt mondtam az asszonykámnak, csak ide, a trafikba szaladok le.

A férj levelét most már leadtam, de nálam volt még az asszonyé. Majd holnap újra kihozom, gondoltam.

Arra a napra már végeztem, mentem vissza a 62-es postára, mivel hogy onnét jártam ki. A Nyugati pályaudvar előtt lelkendezve utolért a fiatalasszony is. — Postás Bácsi! — lihegte —,

csak hogy megtaláltam. Alig tudtam feltűnés nélkül lejönni. Azt mondtam a férjemnek, csak az üzletbe kell leszaladnom.

Nem tetszett ez nekem se-hogysem. Törtém a fejem, mit lehetne itt tenni? Baj lesz ebből, János, nagy baj — mondogattam magamnak. Bántott kegyetlenül a dolog, mert mégis csak segítséget nyújtottam ebben a bűnös játékban. Már égetett a boravál, amit titokban hol az egyik, hol a másik csúsztatott a kezembe.

Valamit tennem kell, határoztam el. De a lábaim megint megfájdultak, és helyettem Jakab ment ki kézbesíteni. Jó gyerek ez a Jakab. Katona komám is volt és földim is. Csak nagyon szórakozott ember szegény.

Elmagyaráztam neki, nem is egyszer, hogy ha a szegedi színházból jön levél, azt nem szabad odaadni az asszonynak, és ha Pécsről a mérnök úr ír, nem lehet odaadni a férjnek. Jaksi komám látszólag meg is értette, és mégis, már az első héten összekeverte a leveleket.

Sajnáltam azt a két fiatait. Ahogy később hallottam, nagy vihart kavart föl az elcsereült levél. Az asszony elköltözött a férjétől. A muzsikussal meg eladta a lakást és én elvesztettem őket szem elől.

Nem is kerültem vissza kézbesítőnek. Belszolgálatos

lettem. Osztom, bélyegzem, kötegelem a leveleket. Öreg vagyok már. Az időm lassan letelik. Jövőre nyugdíjba megyek. Sok mindent láttam, tapasztaltam, amíg kézbesítő voltam és hordtam a leveleket. Eppen ezért gondolatom csak visszakanyarodik, mi minden lehet is egy-egy levélben: Múlt szerelemnek szép virágos szavai? Vagy kérdés, hogy beszélj hozzám a levél nyelvében, mert szeretnék egy kicsit boldog lenni. Vagy megalázó, sértő, kegyetlen, fájdalmas szavak? Máig sem tudtam meg, mert szigorúan őrizte azt a levél-titok.

Mit tudnék én még hozzá-fűzni a kedves, öreg szak-társam elbeszéléséhez? Azt, hogy a levél hidat ver két távol élő ember között, azt, hogy egy levéllel át lehet lélni a másik ember világába, ahol már nem vagyok egyedül és megszűnik az emberi szív hiányérzete. Azt, hogy el lehet menekülni egy leírt levéllel a szorongató valóságból, mert a megértő szó áttem a romantika világába, a barátság meghitt-ségébe, amely nélkül mi emberek nem élhetünk. A magánlevelek jelentős része nem más, mint költemény prózában írva. — De azért mégis, talán egy-egy levelet helyesebb lenne soha meg-se írni.

Halmi Ida

— Valaha tízen voltak, most csak öten vannak. Megfogyatkozott a brigád. Nem kilépések miatt, hanem elmentek nyugdíjba. Ennek ellenére minden évben nagyon szép eredményeket érnek el. Büszkéek is a „Lendület” brigádra a Posta Központi Javítóüzemben, szűkebb területen pedig az Áramellátó üzemegységben.

A Páva utcai telephely földszinti műhelyében nagy a csend. Az egyik sarok az asztalosoké, a műhely többi része a műszerészek birodalma. Itt találkoztunk Ruffini Károllyal, a Lendület vezetőjével, aki csemetegőre állványát szerelte. A brigád többi tagját hiába kerestem szememmel.

— A mi brigádunk különlegessége, hogy más-más munkacsoport tagjai. (Meglepetés, értetlenség lehetett az arcomon, mert tovább magyarázta.) Négyen 1960 óta, az alakulás óta vagyunk együtt, s ez idő alatt mindenki olyan szakmai gyakorlatot szerzett, hogy már csoportvezetőként dolgoznak, más-más munkaterületeken.

Mivel látogatásunknak az adott időszerep, hogy elnyerték a Posta kiváló brigádja címet, következésképp ezert egy rövid bemutatkozás.

Ruffini Károly 1946 óta dolgozik a Javítóüzemben (most kapja meg a 30 éves törzsgárdajutalmat), s kezdetől vezetője a brigádnak. Két szakmája van: erősáramú műszerés és villanyszerelő. Az szb elnöke. Hét különböző kintűtetés tulajdonosa.

Ő sorolja tovább kollégáit: Gyulai József, a brigádvezető-helyettes most a salgótarjáni erősítő állomás rekonstrukcióján dolgozik. Göllén János, az M 7-esen található, a segélykérő telefonok áramellátó berendezéseit szerelik. Horváth Laci, az üzemegység anyagellátó-szítójé, sok műlök tehát rajta a munka feltételeinek megteremtésében. Naponta számtalanszor rojja föl-le a lépcsőket, a műhelyek és a raktár közt. Társadalmi munkája: szakszervezeti bizalmi. Bartal Kálmán, a legfiatalabb, 31 éves, még nőlen, sokat van vidéken, most például Debrecenben erősítő állomást szerel. Ő is szakszervezeti munkás, az szb tagja.

Hogyan alakul meg egy vegyes összetételű, feladatit tekintve komplex brigád? Esetleg csak a véletlen hozza össze, lehet azonban, hogy ez a majdnem spontán megalakulás jelentős mértékű változásokat visz a létszám-szerv életébe. Valahogy így történt a Nyíregyháza 2. postahivatalban is: legalábbis ezt érzem Szűcs Imrénél, a II. Rákóczi Ferenc komplex szocialista brigád vezetőjének elbeszéléséből.

Miután a hivatal dolgozó színté valamennyien brigádba tömörülve dolgoztak, maradtunk meg hatan, teljesen különböző munkakörökben, akik egyik brigád profiljába se férünk bele. Bántott minket ez a szám-kivettség. Miért kellene önmagunkba zárkózunkunk munkahelyünkön, amikor egymásnak és a hivatal többi dolgozójának a munkájával úgyszólván naponta találkozunk? Rövid megbeszélés és mindjárt be is jelentettük megalakulási szándékunkat. Azóta egy közösséget alkot a hivatali gazda, a fűtő, a főpénztáros, a forgalmi előadó, az átmenőcsomag-raktáros, s pártolótagként a hivatalvezetőhelyettes. Később csatlakozott hozzánk egy-egy pénz- és egyesített felvevő.)

Ez 1969-ben volt, s azóta minden évben elnyerték a szocialista brigád címet. Van bronz, ezüst és arany brigádérmük, most pedig a Posta kiváló brigádja címet érdemelték ki.

Igen. Szerteágazó működési területünknel fogva, beléltünk a hivatal teljes keresztmetszetébe, gyorsan értesülünk minden nehézségről, gondról. Szinte naponta

— Szakmailag nagyon erős a brigádunk, s ez nagyon fontos, mert ezen a területen jól képzett szakmunkások kellene, ugyanis a Postánál létező legegyszerűbb berendezéstől a legkorszerűbbig mindent ismernünk kell. Szükség lenne azonban a létszám-bővítésre és a fiatalítás-ra. (A brigádtagok 23-as, 26-os, 32-es, 36-os és 45-ös születésűek.) Nehéz azonban fiatalokat szerezni, mert nem szívesen vállalják a vidéki munkát, annak ellenére, hogy arra az időre 3 forinttal magasabb órabért kapnak. Ott volt például Tóth Laci. Visz-szajlott a katonaságtól és azt mondta, szívesen vállalja a vidéket, mert kell a pénz, kicsit össze akarja szedni magát. És mi történt? Néhány nap múlva felment a büfébe, megismerkedett egy lánnyal, s mindjárt nem kellett a vidék, olyannyira nem, hogy ki is lépett tőlünk. Pedig ő is elismerte, hogy a munkánk szép. Aki szereti a szakmáját, itt kiélheti magát, mert nincs egyhangúság. De hiába, tavaly például többen a munkaidő 70 százaléka Szegeden és Békéscsábán töltötték.

Talán hozzájárul a vidék-ellenességhez az is, hogy nem a legrosszabbak a szociális körülmények.

Felszólaltam az országos brigádvetési tanácskozáson, hogy jobban oda kellene figyelni a vidékre járó dolgozók lakáshelyzetére. Tavaly Szegeden például kriminális volt. Valamilyen megoldást kellene keresni, a legkézenfekvőbb az, hogy a beruházó postaszerv időben gondoskodjon a megfelelő szállásról. Ha jó minőségű munkát várnak tőlünk, mi is elvárhatjuk, hogy megfelelő körülményekről gondoskodjanak, amúgy is áldozat-vállalás a családjaól való távo-lás.

A bronz, ezüst és arany kitüntetés mellé most elnyerték a kiváló. Mivel érdemelték ki?

— Elsősorban munkánkat ismerték el. Tavaly legjelentősebb feladatunk a szegedi távközlési főközpont áramellátó gépházának elkészítése volt. A Villamosipari Kutató Intézet által kifejlesztett — ma legkorszerűbb — áramellátó berendezéseket szereltük fel. A brigád minden tagja részt vett a munkában, ki a műhelyben, ki a helyszínen. Egymás segítése itt úgy érvényesült, hogy a szerelő nyugodt lehetett, mert a műhelyben Jancsi biz-tosan kifogástalan munkát

végzett. A feladat különben mindenkitől különleges szak-tudást és nagy körültekintést igényelt, mert úgy kell dolgozniuk, hogy a központ egy pillanatra sem állhat le. Másik nagy munkánk Békéscsábán volt. A tervezett 60 munkanap helyett 45 nap alatt elvégeztük.

Milyen egyéb vállalásuk volt?

— A nyugdíjasokkal való törődés. Többen elmentek már a brigádból nyugdíjba, mindegyikükkel tartjuk a kapcsolatot, szükség esetén segítünk. Legutóbb Tamási-nél jártunk Pest-rzésében, letört a falikút kalykója, azt csináltuk meg és villanyt szereltünk. Tavaly tesszázalé-kolták Tresó István szak-társunkat, a lába beteg, s mivel nekem van egy Trabantom, amikor szükség volt, elvittem, ahová kellett. Most neki is sikerült venni használtan egy kocsit, segítettünk összerakni. Nem feledkezünk meg az öregekről, de a brigádtagok között is erős az összetartás. Annak ellenére, hogy sok esetben különböző helyeken dolgozunk, minden hét péntekén munkaértekezletet tartunk. Havonta pedig brigáder-tekezletet. Színházba is el-járogatunk, láttuk a Makrá-t a Veronai fiúkat... Nekem, Tresónak és a szintén nyug-díjas Izsónak van Tasson, a postás horgászanyán egy kis házikónk. Nemcsak mi va-gyunk lent szívesen, hanem a brigádtársak, sőt az üzem-egységből mások is. (Ebből a brigádból került ki az üzemegység vezetője, Sreit Károly is.) Évente legalább egyszer rendezünk halvacso-rát. Volt már 45-ös létszám is. Ilyenkor a horgászok egy hétig fogják a halat. Atrán-dulunk elég sűrűn Tassról a Szellő tóhoz, nagyon kellemes hely. Egyik szak-társunk-nak Törökbalinton van tel-ke, oda is kijárunk segíteni. Most voltam nála, megnéz-tem a fát. Nekem is van hét őszim, két meggy-és egy diófám. A Falurádió mellett szoktam reggelizni, meghall-gatom jó tanácsait.

Elkészült-e már idei vál-lalásuk?

— Igen, a legfontosabb benne, hogy a Teréz főközpontban az új áramellátó be-rendezések telepítését július 31-ig befejezzük.

Hol ünneplik meg a Kiváló cím elnyerését?

— A Benczúr utcában, a művelődési központban. Valószínűleg sokan leszünk.

— Bánhidi —

megbeszéljük a feladatokat, s ezekre felhívjuk a többi brigád figyelmét is. Hasonlóképpen segítünk nekik a vállalások kialakításában, sőt az adminisztrációjukban is.

A feladatokról adódó helyzeti elnyűket csakugyan jól hasznosítják a nagyobb közösség, az egész hivatal javára. Azonban bizonyára nem csekélyek saját felada-taik sem.

Hát igen — válaszol Horváth Ferenc. — Egyetlen adat: Nyíregyháza 2. a megye legnagyobb forgalmú gyűjtőhivatala, átlagos havi pénzforgalmunk 220 millió forint. De hát a többi brigád-tag se látogja a lábát. Szűcs Imre és Barna Mihály például kiszámígtatta a tüzelő-anyaggal való gazdálkodás legcélszerűbb módját, s tete-meg megtakarítást tudtak elérni, pedig a hivatal jelle-génél fogva éjszaka is meg-felelő hőmérsékletet kell bi-ztosítani. Emellett az általuk berendezett barkácsműhely-ben igen sok szakipari javítási munkát el tudnak házi-lag végezni.

Ez már nem is a munka-körükbe tartozó feladat, nyugodtan a társadalmi munkák közé sorolhatjuk.

— Ha már társadalmi munkáról beszélünk, hadd említsem meg, hogy a brigád a tokaji postás hétvégi telepen három család egy-idejű üdülésére alkalmas há-zat épített — szől közbe Makasi Józsefné. — A mun-kát ezermesterünk, Barna Mihály irányította. De nemcsak erre vagyunk büszkéek, le kell jönnie pinceklubunk-ba, útközben pedig megnéz-heti a hivatal utcai előkert-jében ugyancsak társadalmi munkával ültetett tulipán-sunkat. Már nemsokára ki-vírít.

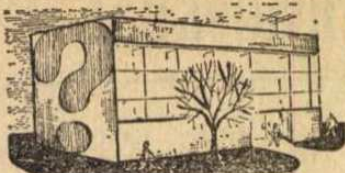
A kedélyesen berendezett pinceklubot nemcsak pihen-tető szórakozásra használják, alkalmas a különböző ren-dezvények, házi ünnepek meg-tartására is, amelyeknek megszervezésében a brigád tagjai mindig szorgoskodnak. Mi is megragadtuk az alkal-mat, stílszerűen itt készített-ünk felvételt a brigádról. Sajnáljuk, hogy Kodák Já-nossal — családi elfoglaltsá-ga miatt — nem találkozhat-tunk.

Igy dolgozik és él tehát szocialista módon egy vegyes összetételű brigád, hozzávé-meg az egymással való törődést és a tagok által be-töltött különböző társadalmi tisztségeket. S hogyan áll-nak az önképzéssel?

— Magától értetődik, hogy a két fiatalabb brigádtagnak segítséget nyújtunk az alapo-sabb szakismeretek megszer-zéséhez és beilleszkedésük-höz. Emellett megtanultuk egymás munkáját, úgy, hogy helyettesíteni tudjuk egy-mást — halljuk Szűcs Imrétől. — Politikai oktatásban mindannyian részt veszünk, ki mint hallgató, ki pedig mint oktató. S az általános művelődés szinté hához jön, hiszen Horváth Feri, a Pos-tás Művelődési Ház igazga-tója. (A két vidéki művelő-dési ház egyike éppen Nyíregyházán működik. Szerk.)

Nem feltétele tehát a jó munkának az azonos feladat, sem a hasonló képesítés. Bar-áti létskörben meg lehet találni az együttműködés cél-ját és értelmét. A jó kedvvel végzett munka öröme másokra is átsugárzik, s eredménye nem maradhat el. Ezt éreztük mi is rövid látogatásunkkor, s nem is kö-szönhetünk el másképpen, mint: Viszontlátásra!

B. I.

MUNKÁSSZÁLLÁS vagy MUNKÁSSZÁLLÍTÁS

A Posta Központi Kábel-üzemnek széles körű feladatokat kell ellátnia Budapestben és vidéken, változó munkahelyeken — mondja Csáki László igazgató. Majd így folytatja:

— Számolnunk kell a munkásszállás és a munkásszállítás gondjaival is. A 100-as postahivatal mellett központi munkásszállón lakik pesti dolgozónk nagy része. A Budapesti foglalkoztatottak körülbelül 90 százaléka vidéki, ezért a 165—170 rendelkezésünkre álló férőhely kevés. A hálózatiépítésben mind több emberre lenne szükség, de ennek már a múlt évben is akadálya volt a szálláshely hiánya. Ezt a gondot növeli, hogy a szállót építő EM 23-as vállalat még a mai napig sem javította ki az életveszélyes mennyezetvályogot. A dolgozók szóvá is teszik, hogy amikor kevés a szálláshely, 1—2 színt javításra várva üresen áll. Ha a munka folyamatosan haladna, a dolgozók és a vezetők is türelmesebbek lennének, mert a szállásgondok megoldásának egy kis esélyét látnák. A központi munkásszálláson kívül a dunakeszi betonelemgyártó telepünk mellett van egy régi kis ideiglenes szállásunk, ahol pillanatnyilag az azon a környéken dolgozó távközlési dolgozóinkat helyeztük el. Ez csak egy 10 fős ideiglenes szállás. Van a MÁV sporttelep szállójában is hétfőtől péntekig szálláshelyünkünk 13 dolgozó részére. Ez utóbbiak nem oldják meg gondjainkat, mert akiket fel tudnánk venni — ugyan nehéz ilyet találni —, nem szívesen vállalják, hogy Dunakeszről minden nap beutazzanak és negyed 7-re itt, Kőbányán a munkahelyükön megjelenjenek, mert fél 7-kor már átöltözve indulni kell a munkahelyre. Tehát itt, a központi munkásszálláson kellene biztosítani további 30—40 emberünk részére szállást.

Vidéken a szállásgondok még összetettebbek és a megoldások is sokrétűbbek, mint itt Pesten. Ha olyan vidéki városban dolgozunk, ahol a Postának van szálláshelye, ott előre próbálunk a munkálatok idejére szállást biztosítani. Sajnos, erre már alig van lehetőségünk. Miskolcon nagyon szép, kulturált helyen helyezték el az embereinket, de más igazgatóságoknál azt tapasztaljuk, hogy a szállások telítettek. Más szállásokon is keresünk bérleti lehetőségeket, de ugyan ritka alkalom, ha ilyet tudunk szerezni. Így szobákat, kis épületeket bérelünk, és a munka idejére ezekben helyeztük el az építésszervezői irodákat, rakományokat és a szállásokat. Az ilyen jellegű szállásaink felszerelését az elmúlt években rendszeresen fejlesztettük. Egyrészt a fekvőhely- és ágyneműellátást oldottuk meg, korszerűen, másrészt ezekre a helyekre hűtőszekrényt és kemping gáz főzőkészüléket szerezünk be. Nagyobb szállásainkunkra televíziót is adunk, ezen felül minden szálláshelyünket ellátjuk rádióval. Sajnos, ilyen bérleteket is nehéz szerezni.

Üzemünk lakókocsikat is vásárolt. Ezeket ideiglenes elhelyezés céljára szereztek be, de sajnos, kénytelenek vagyunk tartósabban is használni. Ez sem megoldás azonban, mert ha egy kocsi-ban 9 embert elhelyezünk, hűvösebb időben bepárásodik, s az aljajukra sem tud egyenletes hőmérsékletet biztosítani. Vidéki szállásainknál általában nehézségbe ütközik a tisztálkodás. Ez áll a lakókocsira is.

Az üzemi szakszervezeti bizottsággal együtt arra az álláspontra jutottunk, hogy kezdeményezzük konténeres munkásszállás kialakítását, kérünk rá beruházási keretet. Két ilyen szálláskomplexumot szeretnénk tapasztalatszerzésre megvenni, egy 20 és egy 30 személyes. A konténeres szállások olyan elemekből állnak, amelyeket daru fel tud tenni trélerre rakodófelületére, így szállításuk is egyszerűbb, mint a futóművel ellátott lakókocsiké. Az ilyen több elemből álló szállásegység már főző- és mosdóhelyiséget is tartalmaz. A két konténeres szállásegység beszerzési költsége körülbelül 3 millió forint. Még az ilyen szálláshelyek körül is sok helyen gondot okoz a munkások szállítása. E támaszpontszerű szállítási módokról — mivel nyomvonalat végzünk —, naponta 20—40 kilométerre kell az embereket szállítani. Bizony, sokszor mostoha időjárási viszonyok között is tehergépkocsikon szállítjuk a dolgozókat, bár egyre több az utasfűlkés tehergépkocsink. Sajnos, autóbusszunk kevés van, és azok vezetésére sem találtunk megoldást. Nagyon méltatlankodtak az embereink, akiket Szécsény mellől, Varsányból ősszel naponta teherkocsin, ponyva alatt szállítottunk, ugyanakkor a telepen állt az autóbussz, de vezető nem volt. A tehergépkocsivezető nem vállalta, hogy reggel és délután autóbusszal vezessen, és napközben tehergépkocsira szálljon át. A járműtelep vezetőivel arról beszéltem, megígérték, hogy keresik a megoldást. A tavasz itt van, de buszvezető nem jön.

Arra is számítanunk kell, hogy hálózatiépítő és szerelő munkásokat mind kevesebbet tudunk Budapesten felvenni. Gondolnunk kell arra is, hogy vidékre, Budapest távolabbi vonzáskörébe naponta kell az embereket autóbusszal hazaszállítani. Ilyen munkaerő-lehetőségeink még vannak, de ehhez további autóbusszok, és vezetőik szükségesek. Nem mindegy dolgozóinknak az sem, hogy hétvégén hogyan utaznak haza. Itt viszont felmerül az autóbussz hétközi kihasználatlanságának kérdése. Van már olyan megoldás a Zala megyéből nálunk dolgozó emberek szállítására, hogy bérelt Volánbusz hozza be őket Nagykanizsára, mert különben nem tudnák elérni a hajnali vonatot. Ez bevált, keressük és megragadjuk a hasonló lehetőségeket.

Kasza János, az üzemi szakszervezeti bizottság elnöke is csalódott a beszélgetésben.

— A szakszervezet keresi a hosszabb távra alkalmas megoldásokat. Jelenleg a dolgozókat kulturált körülmények között csak a központi munkásszálláson tudjuk elhelyezni. A nem Budapesti területén levő munkásszállásokat a dolgozók nem szívesen veszik igénybe. Ez érthető, az idegen szállást nem szívesen tetézik hosszú utazással.

— A tíz éve megállapított 270 forintos szállásátalány már nem elfogadható összeg — veszi át a szót ismét Csáki László. — Persze, előfordul, hogy a dolgozók kezdetleges körülmények között húzódnak meg, pénztakarékosra hivatkozva. Ezért is keressük a megoldást, hogy a dolgozóknak mi tudjunk szállást biztosítani megfelelő szociális körülmények között.

A beszélgetés után a Soroksári úton találkoztam az ott éppen kábelbevezető Farkas Lajos munkavezetővel és csoportjával. Mind a hatan a központi munkásszálláson laknak Batucsik János Lajosmizsén, Kovács József Andrásék János és Hajdú Péter Molnáriban, Kónya Ferenc pedig Püspökudványban lakik.

— A munkásszálló jó, csak az a baj, hogy nyolcan vagyunk egy szobában. Négy-személyes szoba jobb lenne. Rövid ideje lakom ismét itt, mert egy ideig a Határ úton laktam az apósomnál. Most a feleségemet hazavittem, nemsokára gyermekünk lesz, én pedig visszaköltöztem a munkásszállásra. Mikor apósoméknál laktunk, a vacsorát nem tudtam 100 forintból megúszni, itt a szálláson 30 forintba kerül. Természetesen, ha a gyermekünk megszületik, ismét vállalkozunk több kiadást, és ismét együtt leszünk.

— Nagyon messze lakunk, haza csak „látogatóba” járunk. Bár odahaza lenne ilyen jó munkalehetőség! — veszi át a szót Kónya Ferenc. — Nagyon jók az IFA szerelőkocsik, de sajnos, sokszor megyünk platós kocsival is. Amikor megkérdeztem, Hajdú Pétert a „biztonság kedvéért” előre közölte velem, hogy ő nem mond semmit. Most a beszélgetés meg is megoldja a nyelvet, szinte váratlanul kezd beszélni. — A múltkor nyertem egy színes tévét. Az egyik ismerősöm a Budapesti Lakásépítő Vállalatnál dolgozik. Elintézte, hogy az őket hazaszállító Ikarusszal engem és a tévét is hazavigyenek. Ahogy arról útköben beszélgettünk, minden hét végén 20—22 embert visz Molnáriban haza a busz. Arra gondoltam, mi lenne, ha nekünk is lehetne ezen a buszon helyet biztosítani, s nem kellene zötyögnünk.

A beszélgetés után megkerestem Csentericz Imrét, a Posta Központi Kábelüzem gazdasági igazgatóhelyettesét. Hajdú Péter javaslatához a következőket fűzte:

— Üzemünk keresi a megoldásokat, örül a dolgozók javaslatainak, amennyiben azok kivitelezhetők. Külön gazdaságos, ha nem kell önállóan buszt bérelnünk, hanem a felhasznált férőhelyek arányában társulni tudunk más intézményekkel, vállalatokkal. Azt mondom, hogy a molnári dolgozók kérése most már csak a BULAV választás múlik. Örülünk neki, ha pénteki hazaszállítást és hétfői munkába szállítást így nem olyan fárasztó.

A munkásszállást meghatározott helyen tudnánk felépíteni. A postai munkák, beruházások, rekonstrukciók elengedő számban készülnek pont ott, ahol a munkásszállás van. Szegeden most volt egy nagy beruházás, az elkövetkező 20 évben nem lesz. Ha a munkásszállót Szegeden építenék fel, onnan ugyanúgy szállítani kellene az embereket. Minden városban nem építhet a posta munkásszállót, ezért inkább utaztatjuk a dolgozókat a lakásról és vissza.

Lehet, hogy a munkásszállítás alföldi különlegesség, mert sok más vállalat is a munkásszállítás mellett döntött, még akkor is, ha az embereket a szomszédos megyékből kell szállítani. Van IFA, Robur, Barkas gépkocsink, panorámás buszunk, vezetőik is az igazgatóság dolgozói. A gépkocsik vezetését kétféleképp oldjuk meg. Vannak hivatásos gépkocsivezetőink, ők csak vezetnek; és a távközlési üzemeknél, körzetmesterségeknél vannak akik vezetnek és dolgoznak. Ők a vezetésért külön átalányt kapnak.

A munkásszervezést vizsgálva megállapítottuk, hogy a leggyazdaságosabb húsz-személyes Robur-buszok bevezetése. Egy munkacsoport 16—20 főből áll, felesleges 30—50 személyes panorámás buszt használni egy-egy csoport szállítására.

Dolgozóink véleménye általában az, hogy a munkásszállás nem tudja pótolni a családot — mondja Nagyvári Péter, a Heves megyei Távközlési Üzem helyettes vezetője. — Vagyis ragaszkodnak hozzá, hogy délután hazamenjenek. Egre munkásszállásunk korszerű, kulturált, a szociális igényeket kielégíti. Mégis, elsősorban csak fiatalok veszik igénybe, talán azért, mert a faluval szemben itt a városban kedvezőbbek a szórakozási, kulturális és továbbtanulási lehetőségek. Munkásszállásunkon 8 négyágys szoba van, tehát 32 személy veheti igénybe. Pillanatnyilag a Miskolci Hálózatiépítő Üzem 28 dolgozója is itt lakik.

A szociális körülményekről, a dolgozók érdekében tett intézkedésekről Boda Sándort, az üzem szb-titkáráról kérdeztem, választ várva egyúttal a „munkásszállás vagy munkásszállítás” kérdésére is. — Üzemünk munkásszállása igen jól berendezett, országosan is korszerű létesítmény. Ellátottsága, felszerelése talán szállodai igényeket is ki tudna elégíteni. Hideg-

víz, a földszinten és az emeleten külön fürdő, betegszoba beépített mosdóval, konyha 2 nagy teljesítményű hűtőszekrényrel és élelmiszer-tárolási lehetőségekkel, tévé, rádió, sakk, játékszerek állnak az igénybe vevők rendelkezésére. Természetesen megértjük azt is, hogy családok dolgozóink nem kérik a munkásszálláson való elhelyezést. Érthető, hiszen minél több időt szeretnének családjuk körében töltöni. A munkásszállást hosszabb-rövidebb időre többnyire a távolabbi községekben lakó fiatalok veszik igénybe, általában addig, amíg meg nem nőülnek, családot nem alapítanak.

A dolgozók véleménye alapján mi javasolnánk a munkásszállítás korszerűsítését, továbbfejlesztését. Eddig a Miskolci Postaigazgatóságnál a kollektív szerződés függelékében 100 kilométer volt a munkásszállítás határa. Most a legnagyobb távolságot 130 kilométerben határozták meg, ennél messzebből a szállítás a munkahelyre és haza már a 6 órát is elérné. 8—10 dolgozót kell szállítani egy településről. Előképzé-

ink szerint a gépkocsivezető is benne lenne a létszámban, természetesen napközben más feladatot látna el. Ilyen lehetőségünk lenne még a Tiszamentén Tiszórs és Tiszacségeté térségében. Ezt kis buszokkal, egyenes útvonalon 8—10 dolgozónak egy faluból való szállításával lehetne a legkedvezőbbén megszervezni.

Nem irigylésre méltó a hálózatiépítők vándorélete. Ma itt, holnap ott... Hogy látja a felvetett kérdést a Miskolci Hálózatiépítő Üzem építésszervezője, Sipos József?

— Egyértelműen munkásszállítás. Hogy miért? Tulajdonképpen a dolgozók szívesen vállalják a napi oda-vissza utazást, mert minden nap otthon vannak a családdal körben. Természetesen a postaigazgatóság korszerű miskolci és egri munkásszállását is igénylik a fiatalok, s nagyobb beruházások alkalmával nem is igen nélkülözhetők. Így például az egri helyi hálózati rekonstrukciónak tartama alatt a szállás kicsinek bizonyult.

Susztér László, a Távközlési Üzem műszerész 3 éve a munkásszálláson lakik. Véleményére szintén kíváncsiak vagyunk.

— En innen 50 kilométerre, Istenmezején lakom. Ha otthonról járnék be, két óra lenne a beutazás és két és fél óra hazafelé az út. Amennyiben valakinek kimondott családi gondja nincs nem értek vele egyet, hogy ilyen messziről bejárjon, és ne a munkásszálláson megtalálja a szórakozási és pihenési lehetőségeket és a munkatársak közötti barátság alakul ki. Hiányolom, hogy a régi megígért mosógépet és centrifugát még nem kaptuk meg. Általában havonta járok haza, ennyi időre tiszta fehérneműt, pulóvert nem hozhatok magammal.

Egy helyen laknak, dolgoznak, lényegében a munkájuk és a magánéletük is összeolvad, közös. Jó ez az embernek, a munkára nézve, vagy hátrányos? Milyen a közösség akkor, ha többet tudnak egymásról mint a többi munkatársairól?

— Például tegnap este 11 óra után fejeztük be az egyik új szobátársammal a műszaki eszmecsere.

Tehát a munkásszálláson is „dolgoznak”?

— Nem éppen munkáról van szó, de ha valami érdeklődik az embert, akkor ez — azt hiszem — természetes. Most jöttek új szobátársak, jól megértjük velük is magunkat, de természetesen egy-két hét alatt nem ismerhetjük annyira meg egymást, mint a régiekkel.

Ormai László

— Tervek a jövőre nézve? — Szeretnénk megoldani valamilyen formában a meleg vacsorát, egy kicsit élénkebb, gazdagabb tenni a szabad időt. Persze, ehhez a KISZ hatékonyabb segítsége kell.

— Mikor indult az első munkásbusz az üzemnél, mekkora körzetben, és sikerült-e megoldania feladatát? — Az első üzemi autóbussz 1975-ben kezdte meg a munkások szállítását a Budapest—Buják viszonylatban. Ez kisebb kerületekkel, körülbelül 60 kilométer. A kitérőre azért van szükség, mert a környéken lakó dolgozókat is ez a busz szállítja a munkahelyre. A busz reggel fél 5-kor indul Pestre és 17 órakor indul vissza Bujákra. A létszám 35—40 fő között váltakozik. Ez a megoldás is tulajdonképpen ingázásnak számít, viszont a dolgozók kényelmesen, idő- és költségmegtakarítással, szinte háztól házig utazhatnak.

— Van-e megoldatlan kérdés? — Azokat a dolgozókat, akiknek családjuk van, esetenként hazavárják. Vannak viszont olyanok, akiknek Pesten vannak barátai, ismerőseik, esetleg menyaszszonyuk. Ők szívesebben maradnának esetleg a szállón, de meg kell érteniük, hogy kétféle kedvezményt igénybevenni nem lehet. A szálló teljesen foglalt, legfeljebb esetenként van egy-egy napra hely, természetesen akkor igénybe lehet venni.

— A munkásszállítás fejlesztése?

— Nemrég indítottuk a második járatunkat Budapest és Monor környéke között. Az új panorámás buszt dolgozóink szintén nagy örömmel fogadták.

Tornai Péter

Munkásszállás, vagy munkásszállítás?

Talán kevés területet kérdeztünk meg, talán sokat. Egy bizonyos: minél szélesebb körben érdeklődünk annál inkább kitűnik az igények és lehetőségek összetettsége, összefonódása. Talán, mint a gazdasági életnek megannyi területén, a két lehetőség itt sem választható mereven el egymástól. A megoldás nehéz, felelősségteljes, körültekintő felmérést igényel. Annál is inkább, mivel a szállítás cél-szerűségét erősen befolyásolja a távolság. A magunk részéről a 60—70 kilométer

tartjuk a legkedvezőbbnek. Kivételek elképzelhetők, de a 130 kilométert naponta utaztatásra már mindenképpen soknak találjuk. Szocialista társadalmunkban legfőbb érték az ember, a társadalmat építő, gyarapító, dolgozó, érdekei azonosak társadalmunk érdekeivel. Nem mindegy tehát, hol pihenünk a munka után, illetve, hogy a munkába vagy az utazásba fáradunk-e bele jobban. Ezért a megoldást is közösen kell megkeresni, hiszen ha jobbak a dolgozók körülményei, könnyebb a vezetők munkája.

Bemutatjuk

a Postás Művelődési Központ módszertani szakbizottságát

„Szabad-e Dévényénél betörni? Új időknek új dalai?” — szavalta a Szín-művészeti Főiskola egyik hallgatója, majd megszólalt a zongora és egy lány a Héja-nász az avaron című verset énekelte. A három fiatal színészelőit szép csoportot adott át Ady verseiből a Postás Művelődési Központban a népművelők fóruma résztvevőinek.

A rövid műsor szépen példáztá, hogyan lehet korlátozott lehetőségekkel, színpad nélkül, kevés szereplővel értékes műsort adni és kegyellett emlékezni.

Ezen a fórumon az emlékműsorokról beszélgettek. Beke Pál, a Népművelési Intézet munkatársa bevezetőjében arról beszélt, hogy az emlékműsorok hagyományos formájában sokszor öncélúak. Arra jók, hogy elmondhasuk: megrendeztük... A műsorok szervezői gyakran elfelejtkeznek arról, kinek szól a műsor, milyen kérdéssel, ismerettel, képességgel rendelkeznek a hallgatók. Legtöbbször olyan sokan hallgatják az előadásokat, hogy ezt nem is lehet figyelembe venni. Elhangzanak a szavak, felidéznek a múlt történéseit, életének, munkájának egy részét, annak, akiről éppen emlékeznek, de szelleme nem hat. A szavak üresen kongva halnak el hallgatók feje fölött.

A kis közösségek saját részükre állított műsoraikat hatásosabbak. Az emlékezésnek addig van értelme, amíg gondolatokat ébreszt, ameddig az emberek megértik, magukénak érzik a múlt eseményeit. Ha például egy szocialista brigád emlékezik Ady-ra, mire összeállítják kis műsorukat, megismerik élet-

tét és munkáit. Ameddig ki-válogatják a verseket, sok másikat olvasnak el, számtalan kérdésre keresnek és találhatnak választ.

A résztvevők sokáig vitákoztak, hogyan kell emlékműsort rendezni. Eltértek a vélemények. Többen a központi rendezvények pártján álltak, mások az önművelés fontos eszközeként tartották a kis kollektívák önálló munkáját. Sok javaslatot, ötletet hangzott el. Abban mindnyájan egyetértettek, hogy a művelődés minden formájára szükség van. Az adott körülmények között kell kiválasztani a legmegfelelőbb formát.

Negyedévenként rendezik meg a népművelők fórumát a művelődési központban. Ez az alapszervezeti kulturális tisztaságviselő és aktívák folyamatos továbbképzését szolgálja. Ilyenkor beszélnek a soron következő feladatokról, a kulturális munkát segítő elméleti és gyakorlati kérdéseket. A közvetlen hangulatú fórumot bemutató előadások színesítik.

A módszertani szakbizottság munkájának része az a rendezvény, amelyen részt vettem. A fórum után a „házban” működő szakbizottságok tartottak megbeszélést. A módszertani szakbizottság tagjai: dr. László Sándor, a POKMÜ általános osztályának vezetője, Madarasz György, a Bp. Ig. Szakszervezeti tanácsának munkatársa, Kasza János, a Kábelüzem gazdasági hivatalának vezetője és Lovas Imre, a járműtelep gépműhelyének brigádvezetője két kérdéssel tárgyaltak. Arra kerestek megoldást, hogy a postás dolgozók miként tanulhatnak könnyebben, hogyan vé-

gezhetnek el legtöbbet a még hiányzó 8 általános iskolát. Másik témájuk a szocialista brigádok kulturális életének irányítása volt.

— Nagyon sok jó brigád dolgozik a Postán — mondta tájékoztatásában Komjáthy Gyuláné, tagozatfelelős, de szakmunkájuk mellett eltörpül a kulturális, pedig a szocialista embernél a művelődés éppen olyan fontos, mint a termelőmunka.

Azért alakítottuk ki a módszertani szakbizottságot, hogy a postaszervezetnél folyó kulturális nevelőmunkát segítsük. A kultúrfelelősök általában fiatal emberek, akik jó akarattal, kedvvel végzik feladatukat, de nem ismerik ennek a munkának gyakorlati buktatóit. Őket akarjuk tárgyi, anyagi és elméleti eszközökkel segíteni.

Három irányú munkát végzünk. Szóbeli módszertani tevékenységünk keretében az egyes feladatok megoldására munkaértekezletet tartunk, amelyre meghívjuk az üzemi kultúrfelelősöket, a kihe-lyezett tagozatok felelőseit. A munkahelyi nevelőmunka szervezési és tartalmi kérdéseire adunk módszertani választ. A hét öt napján módszertani ügyeletet tartunk. Személyesen vagy telefonon kereshetnek fel a kultúrfelelősök kérdéseikkel.

Írásos munkánk során levelekkel keressük meg a postaszervezetet, s az idősebb feladatok elvégzéséhez adunk módszereket.

Szolgáltató munkát végzünk. A postaszerveket kérnek és mi adjuk az előadót, a műsort, az író-olvasó találkozókat... Ha kívánják, összeállítjuk a műsört rendezvényeikre, könyvtárjól jegyzéket adunk a szocialista brigádoknak. Ajánljuk művelődési csoportjaink szereplését és kiállításait a postaszervezetnek. Minden eszközzel azt a célt szolgáljuk, hogy jobb, értékebb, tartalmasabb legyen a Posta dolgozóinak kulturális élete.

Szirmai Mária

Házigazda a KTH

Hasznos és kellemes délután a Szocialista Brigádok Klubjában

Egyre nagyobb sikerrel működik már harmadik éve a szocialista brigádok klubja. A legutóbbi klubdélután házigazdája a Központi Távirő Hivatal volt.

Brigádvezetők és brigádtagok töltötték be a művelődési központ dísztermét. A szocialista brigádok kulturális vállalkozásairól beszélgettek. Csere Istvánnak, a Postások Szakszervezete munkatársának bevezető szavai után élénk vita alakult ki. Javaslatok, kérdések hangzottak el, és a válaszokban minden brigád találhatott valamit, amivel, jobban, tartalmasabban teheti életét.

A beszélgetést nagyon szép műsor követte. Dr. Káldor János, a zeneiskola igazgatója tartott előadást Erkel Ferenc munkájáról és életéről. A hallgatók képet kaptak a korról, amelyben a művész létrehozta felejthetetlen zeneműveit.

Lovas Antal zongorakísérettel Adorján Judit, Békeffy Sarolta, May Iván és Kokas László énekelte részleteket a Bánk bán és a Hunyadi László című operából.

Az irodalmi totó nyertesek is itt értesültek az eredményekről. A legtöbb találatot a 78-as postahivatal Nyírség szocialista brigádja, Böhm Gézané, az Ertekci Kiváltó Hivatal dolgozója és Pálkás Mária, a Budapesti Távirész Igazgatóság dolgozója érte el.

A hivatalos programot kötetlen beszélgetés követte. A lemeztánczó hangjai mellett ismerkedtek, barátkoztak, terveztek a brigádok tagjai.

Több, mint 15 éves múltja van nálunk a szocialista brigádmozgalomnak — mutatta be kéresemre Gondos Istvánné a vendéglátó Távirő Hivatal brigádjait. A dolgozók fele brigádtag. Gazdasági vállalkozásai mellett egyre többet foglalkoznak a kulturális nevelés kérdéseivel és a szocialista életmód kialakításával.

Nálunk olyan szolgálati beosztásban dolgoznak, hogy nehéz közös programot kialakítani. Ezért javasoltuk a brigádoknak az egyéni tanulást. Sokan járnak nyelvtanfolyamra amit munkájuk során is hasznosíthatnak. Rendszeres látogatói a könyvtárnak, legtöbb brigád szocialista szerződést kötött a könyvtárral.

Hivatalunk 33 brigádja kö-

zül 8 Posta Kiváltó Brigádja címmel dícselkedhet sokan értek el arany fokozatot, a szocialista címet pedig minden brigád megkapta.

A hivatal egyik legfiatalabb brigádja a Kandó Kálmán brigád.

A távirő létesítmények erősáramú berendezéseinek karbantartása a feladatunk. Tavaly alakítottuk meg brigádunkat — mondta Varga István —, azt hittük, egyszerű feladatot vállaltunk. Gazdasági munkánkkal nem is volt baj, de úgy érzem, szociális és kulturális vállalkozásainkban lemaradtunk.

Egy év tapasztalata az

tató olyan sikert aratott, hogy újabb kiadást kellett készíteni. A harmadik szám már 300 példányban készült. Elindult a levelezésünk is, olvasóink véleményét mondanak, kérdeznak.

A 12 tagú brigád által készített tájékoztatót akkor adják ki, amikor mindnyájukat érintő témákról kell beszélni. Munkaidő után végzik ezt a nagy munkát, pedig legtöbbször édesanyják. A belföldi kezelési osztály dolgozója Kamán Gyuláné, a Petőfi, Pethely Lászlóné, a Radnóti és Bakó Sándorné, a Komarov brigád vezetője. A három brigád közül kettő

tol, hogy nagyon nehéz utolérni a régi brigádokat, pedig nagyon sok segítséget kaptunk tőlük. Például a Vasvári Pál brigáddal közösen rendezünk klubdélutáni brigádok. Az egyik javítóüzemi brigáddal szocialista szerződést kötöttünk. Ők szerelik a vidéki távirő létesítményeket, mi a berendezéseket tartjuk rendben.

A fiatalokat patronáló Vasvári Pál brigád vezetője Molnár Károlyné:

Mind a két brigád a műszaki fenntartási osztályon dolgozik. A Kandó Kálmán brigád az erősáramú feladatokat végzi, hozzánk pedig a berendezésfenntartó és a nyilvántartó csoport tartozik. A távirőberendezések zavartalan működését kell biztosítani.

Az egységes üzemvitel segítése tavaly készítettünk egy úgynevezett távirő üzemviteli tájékoztatót. Ezt a kiadványt teljes egészében brigádunk készíti. Mi írjuk a cikkeket, mi sokszorosítjuk, fűzzük és továbbítjuk az ország minden karbantartó helyére. Az először 130 példányban megjelenő tájéko-

a Posta Kiváltó Brigádja című tulajdonosa. Rendszeres látogatói a szocialista brigádok klubjában.

Hogy tetszett a mai délután? Mit tennének másként, ha ismét házigazdák lehetnének?

Hasznos volt a vita és szép az előadás. Jól választottunk, amikor Erkel-műsort kértünk. Sokat tanultunk életéletem ismertetéséből. De nagyon kínos volt az irodalmi totó eredményének ismertetése. Mi egyáltalán nem tudtuk, hogy ilyen verseny indult a brigádok között. Jó lenne, ha máskor az eredményhirdetés előtt értesülnének a brigádok a versenyről.

Megalakulása óta járunk a klubba, régebben a pinceszobában rendezték az összejöveteleket, és a vezérigazgatóság egy-egy munkatársa adott választ kérdéseinkre. A klub mostani formája jobb, nemcsak szakkérdésekkel foglalkozunk. Megismerjük más postaszervek életét és nagyon sok ötletet kapunk brigádunk mindennapi munkájához. Várjuk a következő klubdélutánt.

— Szir —

„Lovat rabol” — célba ér

Postás ifjúsági klubok vetélkedője

A Posta történetében olvashatjuk, hogy valamikor régen a hírvívó futárok minden eszközt igénybe vehettek, lovat, kocsi, foglalhadtak, hogy minél előbb célba érjenek, eljuttassák a hírt.

Ilyen szabad verseny alakult ki az ifjúsági kluboknak a Művelődési Központban rendezett vetélkedőjén is. Városról, városra vágatnak a hírvívók, feladatokat oldottak meg, lovat raboltak, mire célba értek.

Erdemes felidézni a verseny izgalmas pillanatait.

Vietnamban vagyunk. Ahhoz, hogy elindulhassunk, egy kérdésre kell válaszolni, aki jól felel, magával viheti a város emblémáját. A pécsi csapat nehezen indul. A TIG csapata egészíti ki feleletét. A Postás Művelődési Központ csapata és a Kábelüzem nem indulhat el. Dehrecen és a Kísérleti Intézet jól rajtol, a Miskolc és a HTI csapata nyomában van.

Már a második kérdésre készülnek a csapatok. Néha-nyan az asztalon sorakozó lexikonok, kézikönyvek között lapoznak.

A pécsi Budapestre értek, szakmai feladatukat pillanatok alatt megoldják, az irodalmi kérdésre is jól válaszolnak, mehetnek tovább... A Kábelüzem „lovat” rabol, a Kísérleti Intézet soron következő kérdésért kéri. A HTI nőveli fél ponttal előnyét. A döntő forduló előtt 5 és fél ponttal (emlékmával) az élen jár. A Kísérleti Intézetnek három és fél, a Kábelüzemnek kettő, a többi csapatnak három emlékméja van.

Filmekről és rendezőkről kérdezik a pécsieket. Vágtat a Művelődési Központ csapata. A Kísérleti Intézet is „lovat rabol”. Csontváry-képet kell rendezniük. A TIG fél pontokkal tör előre. A HTI az első kérdésre jól, a másodikra és harmadikra is kifogástalanul válaszol.

Új emlékmét kapnak. Megérkeztek, hat és fél ponttal érték célba. Második a TIG ifjúsági klubjának csapata. A harmadik helyért a Kísérleti Intézet és a Művelődési Központ csapata küzd. Utolsó erőfeszítéssel győz a Kísérleti Intézet.

Késő este van, fél tizenegy. Az ifjúsági klub versenyzői pillanatra sem pihennek. Az elismerő oklevelek, jutalmak átvétele után azonnal a bútorok elrendezéséhez kezdenek. Megszólal a zene, táncolnak...

Talán csak a játék vezetője ül le fáradtan.

Féléves munkát fejeztünk be ezzel a vetélkedővel — mondja Tichy József. Egyetemi hallgató, népművelési szakot végez. Régi jó kapcsolata van már a Postás Művelődési Központtal.

Közvélemény-kutatással kezdtük a vetélkedősorozatot. Minden postás ifjúsági klubnak küldtünk kérdőívet arról, milyen témákban akar versenyezni. A válasz volt a jelentkezési lap. Csaknem háromszáz választ örzök 14 ifjúsági klubtól. Elkezdtek a felkészülést. Nyolc klub vállalta a folyamatos tanulást. Mind a nyolc klubban előadásokat tartottunk; Juhász István egyetemi hallgató irodalomból, Tarján Tamás tanársegéd filmekről, Tichy Tamás tudományos kutató csillagászatról, Vincze Mátyás, a Világgazdaság szerkesztője politikai kérdésekről, Hajós Vera, a Művelődési Központ munkatársa a Posta történetéről. Nagy András egyetemi hallgató pedig a művészeti kérdésekről.

A csapatoknak az előadásokon kívül csak irodalomjegyzéket adtunk. Maugé kerekét ki a könyveket a könyvtárakban. Nagyon alapos munkát végeztek. Az elődöntők után most bizonyították a fiatalok, hogy fél év alatt sok újat tanultak,

hasznos ismeretekkel gazdagodtak.

A vetélkedővel azonban nem fejeződött be az ifjúsági klubokban folyó kulturális nevelőmunka. A jó kezdeményezést folytatni kell. Ismeretekből sohasem szerezhet eleget az ember, s az se baj, ha a közös foglalkozások, nemes vetélkedők révén ismeretségek, barátságok kötődnek.

Sz. M.

A magyar nyelv hete a művelődési központban

Nézegetve a Postás Művelődési Központ márciusi hirdőjét, mindjárt a 3. oldalán sokat ígérő előadásrozsra hív. A magyar nyelv hetét, mint tavaly is, ünnepi alkalomnak tekintik a PMK. A TIT Budapesti Szervezetével közösen, népszerű előadók segítségével igyekszik gondolataink, műveltségünk fő ki-fejező eszközeként, édes anyanyelvünknek eredetéről, rendszereiről, hagyományairól megőrzéséről, valamint korábbi és mai fejlődéséről tájékoztatást adni a művelődés felől érdeklődő postásoknak.

Az igyekezet és az érdeklődés között ezúttal, sajnos, nem volt teljes az egyensúly, az esték egyike-másika nagyobb látogatottságot ért el, mint a többi. Igaz, hogy az előadások egyenként is ke-rek egészet alkottak, együttvéve mégiscsak szélesebb körű összefüggő mondanivalót tartalmaztak. S hiába keres-tem esteiről esteire az ismerős arccokat, azt tapasztaltam, hogy az egészen megismerésről a végül is tekintélyesnek mondható látogatottság megfosztotta önmagát.

Pedig hát egyetlen magyar anyanyelvű ember számára sem lehetne közbübs annak ismerete, hogy neves hazai és külföldi tudósok nemzet-

közileg elfogadott módszereinek felhasználásával nyelvéseket, történeteket és régészek közös kutatómunkával miképpen jutottak őseink nyomára, s a nyelvirokság, a közös szavak, főképpen nő-vény- és állatnevek segítségével hogyan határozták meg az őshaza helyét, továbbá azt a történelmi időszakot, amelyben őseink az ugor népek közül kiváltak, s önálló, magyarul beszélő nemzeté szerveződtek. Gulya János kandidátus előadása szerint ez a folyamat körülbelül 3000 évvel ezelőtt zajlott le, s a helyszín az Ural hegységtől délnyugatra elterülő nagy síkság volt.

Ősi hitvilág, babonás hiedelmek fogalmai, régi népszokások szertartásos elemei, kivesztett foglalkozások, mesetések nemzedékeken át továbbadott emlékei, keveredve évezredek óta újabbakkal és újabbakkal képezik a népmesék mondanivalóját. A belőlük kikerekített képzeletbeli történeteket pedig az teszi mesévé, hogy elmondjuk őket mások szó-rakoztatására találta ki, színezte, stilizálta kis közönségének érdeklődéséhez és az előadás körülményeihez igazítva. A mesevilág, mese-mondás sajátos, félre nem ismerhető stílust alakított ki,

megőrizve nyelvünk, hajdani életünk megannyi szép hagyományát. Népmesegyűjtemények már a múlt század óta szép számban megjelen-tek, a „javítások”, feldolgozások azonban meglehetősen nagy mértékben rontották a mesék eredetiségét. Igazi, a közönséget magával ragadó mesemondó pedig egyre ritkábban található. Voigt Vilmos kandidátus azonban útmutatást adott az érdeklődőknek, miképpen juthatnak hozzá hamisítatlan népmesékhez. Eszerint olyan könyveket kell vásárláskor keresni, amelyeknek az elején szakembereknek szóló elemzések, végén pedig ugyan-csak nem szórakoztató jelölések találhatók; az ilyen gyűjtemény teljes bizonyossággal eredeti felvételeket tartalmaz.

A legnagyobb közönség-sikert kétségkívül Lőrincze Lajos c. egyetemi tanár Mekkora úr a nyelvcsókás c. előadása aratta. Hogy mekkora úr? Akkor, hogy amit a szokás a köznyelv elfogad, az természetessé, szabállyá válik, amit pedig el-hagy, az olványira elvész. Hogy vissza se lehet állítani. Így kiveszték a használatból egyes hangok, szavak, kifejezések; vannak, ame-

lyeknek a formája, mások-nak a jelentése változott meg. Még a nyelv szerkezete, rendszere is képes változni. Gondoljunk csak a vegyes hangrendű szavak ragjainak, az ige- és névszóragozásnak szemünk láttára, fülünk hallatára végbemenő módo-sulására! Persze, amint az élet átalakulásával egyes szavakat, kifejezéseket vagy már meg sem tanulunk), másfelől új szavakat, kifejezéseket alkotunk. Ha ezek jól sikerül-nek, beválnak, gazdagítják nyelvünket. Sajnos, a rossz szokás is nagy úr. A nyelv-tünk, helyesírási hibák, az idegen gondolkodásmód és mondat szerkesztés, a helyte-lenül alkalmazott divatszavak, rossz szókancsolatok rontják anyanyelvünket. Ezek ellen küzdenünk kell.

Jobban oda kell figyelniük arra, amit kimondunk vagy leírunk. Ugyanakkor jobban oda kell figyelniük olvas-mánvainkra is, hogy észre tudjuk venni, hogy mi ben-nünk. Ehhez nyilván hasz-nos útmutatást, a hasonló előadásrozsokat. Reméljük, jövőre nagyobb érdeklődés tanúi leszünk a Postás Mű-velődési Központban is.

Benda István

SPORT

Munkahelyi sport

A technikai fejlődés, a termelés tökéletesítése, korszerűsítése a legtöbb munkafolyamatban csökkenti a fizikai igénybevételt, de bizonyos mértékű elfáradás továbbra is a munka természetes velejárója marad. Az egyoldalú megterhelés, a rendszeresen azonos jellegű fáradtság általában káros hatásúvá válik. Ennek elkerülése, csökkentése érdeke az egyének és a közösségek egyaránt. A munkahelyi ártalmak, az egészségre ható negatív tényezők megelőzésének egyik legfontosabb eszköze a munkahelyi testnevelés és az egészségügyi kondicionáló torna.

A munkahelyi testnevelés, az elterjesztésével való foglalkozás egyre nagyobb jelentőséget kap mind az üzemekben, mind pedig a testnevelést irányító testületeknél. Szervezése a SZOT Elnökségének 1970. április 23-i határozata szerint, mint munkavédelmi feladat, a szakszervezetekre hárul. Vezetésre egységes irányelveket dolgoztak ki.

Ahol a dolgozók meggyőződése, az önkéntességre épül, ott tartós, hatékony eredmény érhető el. Népszerűsítése, széles körben való elterjesztése hatékony érdekvédelmi és nevelőmunkát tesz szükségessé. A Postások Szakszervezetének Elnöksége március 24-i ülésén foglalkozott a munkahelyi testnevelés és az egészségügyi kondicionáló torna helyzetével. Az 1971. évben hozott határozatában foglaltakat megerősítve a mozgalom továbbfejlesztését szolgáló feladatokkal kiegészítve jelölte meg a teendőket. Megállapította, hogy a munkahelyi testnevelés elvileg minden postal munkahelyen kívánatos, de csak kellő előkészítés, a szükséges feltételek biztosítása, az önkéntes részvétel esetén lehetséges. E tényezők értékelésére a mozgalmi és gazdasági vezetők, a munkavédelmi felügyelő és a sportfeladók, valamint az üzemorvos együtt illetékesek.

Fontosságának és szülőségének megítélése szempontjából alapvető a helyes szemlélet kialakítása a munkahelyi vezetők és a dolgozók körében egyaránt.

Jelenleg országosan 17 postai üzem, hivatal 29 részlegében folyik a munkahelyi testnevelés, mintegy 700 dolgozó részvételével. Két helyen folyik egészségügyi kondicionáló torna.

A mozgalom elterjesztésében évek óta folyamatos, de lassú fejlődés tapasztalható. Az eredmények elmaradnak a lehetőségektől, a határozatok meg nem értése, a helytelen szemlélet és a végrehajtás elmulasztása miatt. Mindezek alapján az Elnökség a következő főbb feladatokat jelölte meg a munkahelyi testnevelés és az egészségügyi torna fejlesztésére, kiszélesítésére:

— A szakszervezeti testületek és szervek szorgalmazták és segítik a munkahelyi testnevelés további elterjesztését, a szükséges feltételek megteremtését a postai üzemekben, intézményekben. Kísérjük figyelemmel a gyakorlatok végzésének rendszerességét, azokon a munkahelyeken, ahol a testnevelést már bevezették.

— Hatékonyabban és szélesebb körben használják fel az agitáció és propaganda lehetőségeit a mozgalom megerősítésére, népszerűsítésére (politikai tömegoktatás, írásos agitáció). Gondoskodjanak arról, hogy a tisztségviselők oktatásában a munkahelyi testnevelés helyet kapjon. Népszerűsítsék, propagálják a rádió és televízió tornaműsorait.

— Kezdeményezzék és segítsék elő az egészségügyi kondicionáló tornára igénybe vehető postal helyiségek kialakítását, a gyakorlatvezető szakoktatók biztosítását.

A munkahelyi testneveléssel való foglalkozás épüljön be jobban az érdekvédelmi és munkavédelmi tevékenységünkbe.

B. J.

Épüljön több létesítmény társadalmi munkában!

A szakszervezeti szervek a dolgozó emberek testedzési igényeinek, mind teljesebb kielégítése végett, évek óta folyamatosan kezdeményezik, szervezik a sportlétesítmények társadalmi úton való létrehozását, a meglévők fejlesztését. Központilag első ízben 1976-ban hirdette meg a SZOT Testnevelési és Sportosztálya és a Népsport szerkesztősége az országos méretű pályaféltési mozgalmat, amely szép sikerrel, újabb létesítmények felépítésével zárult. A legtöbb társadalmi munkát végző, jelentős értékeket létrehozó közönségeket anyagilag is ösztönözték. A mozgalmat erre az évre is meghirdették. A részvétel feltételeit a SZOT a következő kategóriákra határozta meg:

I. üzemek, vállalatok részéről önálló pályaféltés; II. közös építési kisebb munkahelyek, intézmények összefogásával; III. szakmunkásképző intézetek építése önállóan, vagy különböző munkahelyek segítségével.

Az építési akció 1977. október 31-én fejeződik be. A legeredményesebb pályaféltők között, a három kategóriában 36 díjként összesen 960 ezer forintot osztanak ki. Ezt az összeget sportszerek és felszerelések vásárlására lehet fordítani. Elsősorban a sportegylettel nem rendelkező munkahelyek kollektíváinak a mozgalomba való bekapcsolását várják. A résztvevőknek üzemi szakszervezeti bizottságuk útján, írásos jelentésben kell beszámolniuk a pályaféltés eredményeiről, az elvégzett munkáról. A jelentést vidéken a szakszervezetek megyei tanácsa, Budapesten a Szakszervezetek Budapesti Tanácsa címére kell megküldeni. A beküldési határidő: 1977. október 31. Az értékelésnél csak a befejezett építkezéseket veszik figyelembe.

A posta területén közismerten kevés a sportlétesítmény, ezért a testnevelési és tömegsportmozgalom továbbfejlesztésében mind nagyobb szerepet kell, hogy kapjon nálunk is a

társadalmi összefogásra épülő, kulturált mozgáshetőséget biztosító létesítmények kialakítása.

Szakszervezetünk elnöksége — a SZOT-felhíváshoz kapcsolódva —, központilag is támogatni kívánja a pályaféltési akciót és az építésben részt vevő postai üzemek, hivatalok részére, a létrehozott létesítmény értékének megfelelően 1 darab 5000 forintos, 1 darab 3000 forintos és 1 darab 2000 forintos díjat ajánl fel. Az értékelés az alapszervi szakszervezeti bizottság jelentése alapján történik. A jelentésnek tartalmaznia kell:

— a létrehozott, vagy befejezés előtt álló létesítmény helyét, méreteit és ellátottságát;

— a társadalmi munka értékét (az egységes értékeléshez egy óra társadalmi munka 20 forinttal számolandó el);

— a létesítmény összértékét (ez magába foglalja a társadalmi munka értékén felül támogatásból eredő ráfordításokat is);

— a résztvevők számát.

A jelentést a Központi Vezetőség Kulturális, Agitációs és Propaganda Osztálya címére kérjük megküldeni (1406. Budapest, Postafőkö 14.). Határidő: november 1.

Felkérjük a szakszervezeti bizottságokat, a szocialista brigádokat, a sportszerető postás dolgozókat, fiatalokat, hogy minél többen vegyenek részt a társadalmi pályaféltési mozgalomban.

Bottyan János

Fiatal feleséget, három esztendő apró kislányt hagyott itt örökre Durucz Gusztáv sportrepülő.

A március 20-án tragikus motoros repülőbaleset áldozata lett 27 éves fiatalember 1965-ben, a Hármashatár-hegy lejtőin jegyezte el magát a repüléssel. A lelkes fiú hamar beilleszkedett a Postás Klub kollektívájába, amelynek haláláig hűséges tagjaként, később Duna-keszín folytatta a vitorlázást.

1974-ben Budaörsön a motoros repülés tudományával is megismerkedett, s a jó képességű repülő, nem sokkal a szakszolgálati engedély megszerzése után, a motoros utánpótláskörök tagjai közé került. Vitorlázóként 80 órát, motoros pilótaként 153-at töltött a levegőben.

Fájdalmasan keveset, szűpen ívelő repülő-pályafutásán még rengeteg élmény, örömteli, felszabadult érzés, sikerek sorozata várt volna rá. Utolsó sportfeladatát azonban nem sikerült teljesítenie: az a szenvedély oltotta ki életét, amely addig azt betöltötte.

volna rá. Utolsó sportfeladatát azonban nem sikerült teljesítenie: az a szenvedély oltotta ki életét, amely addig azt betöltötte.

A végső búcsúnál mind azok körülállták sírját, akik ismerték, szerették, társai voltak hamar végetért életének legszebb állomásain: barátai, bajtársai, oktatói, kollégái. Értetlenül, szembe az ostoba halállal, amibe belenyugodni sosem lehet. Csak emléket őrizni annak, aki repülő volt, a szívükhöz közel álló, de már nincs...

Sporthírek

● A Debrecen városi Sportfelügyelőség által rendezett munkahelyi spartakiádon a postás fiatalok is rajthoz álltak, és elismerésre méltóan szerepeltek. Eredmények: a női sakk egyéni versenyben Sipos Ágnes győzött, Kozmepel Emőke második helyezést ért el. Férfi asztalitenisz egyéni az első két helyet Buzás Sándor és Szabó László szerezte meg. Párosban má-

sodik lett Pencz György és Szabó László.

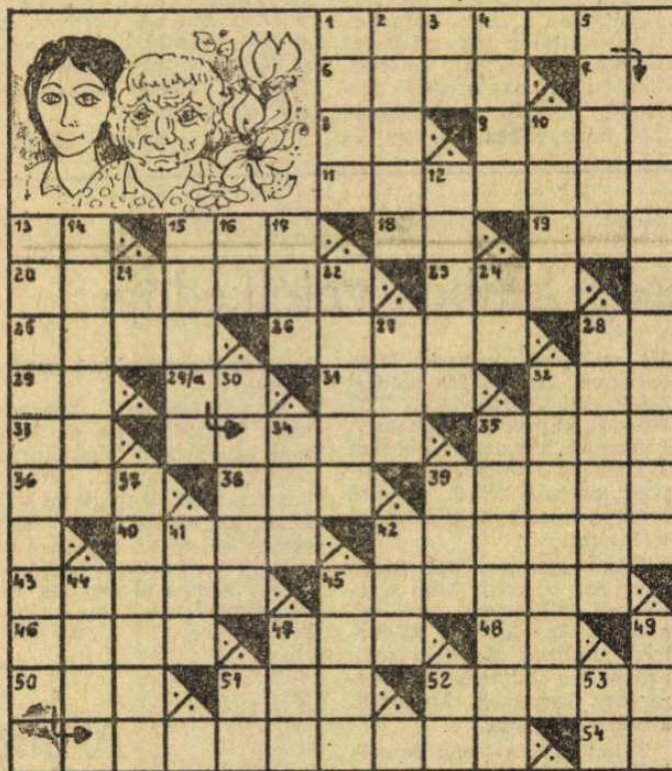
● Az SZMT Felszabadulási emléktárgyán a női sakkversenyt szintén a postás fiatalok nyerték meg, míg a férfiak összecsapásában a harmadik helyre kerültek. Gratulálunk.

● Id. Novák Ferenc, a Debreceni Postás Sport Egyesület kiváló kerékpárosa ebben az évben ünnepli sportpályafutásának 30. évfordulóját. A nagyszerű sportember ez alkalomból ritka feladatra vállalkozott. 1977. május 1-én 15.00 órakor a Debreceni Völán-pályáról indul el eddigi legnagyobb útjára. Cél: Kiszávia, Ankara. A távolság 7000 km. A túra 45 napot vesz igénybe. Jó utat és szerencsés visszaérkezést kívánunk.

● Békéscsaba 1. postahivatal és a Békés megyei Távközlési Üzem szb-je a közelmúltban rendezte meg a békéscsabai Rózsa Ferenc Gimnázium tornatermében a Békés megyei szervezett postás dolgozók egyéni asztalitenisz- és sakkbajnokságát.

Eredmények: asztaliteniszben a férfiaknál 1. Fűri Imre (Távközlési Üzem), 2. Gálk Pál (Távközlési Üzem), 3. Maróti László (Távközlési Üzem). A nőknél 1. Sarolt Anna (Mezőberény ph.), 2. Szmla Mária (Békéscsaba 1. ph.), 3. Csarnai Mária (Békéscsaba 1. ph.). Sakkban a férfiaknál 1. Szani Dezső (Nagyszénás ph.), 2. Kraszkó János (Távközlési Üzem), 3. Kovács János (Mezőberény ph.). A nőknél 1. Péli Mátysné (Távközlési Üzem), 2. Csarnai Mária (Békéscsaba 1. ph.), 3. Maróti Lászlóné (Távközlési Üzem). Az egyéni versenyek első és második helyezette továbbjutott a megyei szakmaközi döntőbe.

ANYÁK NAPIJÁRA

Weöres Sándor gyönyörű Anyám című verséből idézünk: Termő ékes ág, te / jó anya / életünknek első / asszonya. / Folytatás a vízszintes 1., függőleges 15., függőleges 13. és vízszintes 42. alatt.

Vízszintes: 1. Az idézet első része, 6. Régi öreg, 7. Személyes névmás, 8. Francia és (ford.), 9. Folyosó, 11. Lenin családnéve, 13. Jelzés a ceruzán, 15. Zsargon ital, 18. Azonos magánhangzók, 19. Becézett női név, 20. Fonállal emlegetett krétai királynő (ék. f.), 23. Talál, 25. Kuszált rojt, 26. Neves külpolitikai szerkesztő, 28. Idősebb ember rövid megszólítása, 29. Az ismeretlen jelzése, 29/a. Numero rövidítése, 31. I-vel a végén verni, 32. Technikai eszköz (ford.), 33. Televízió-típus betűjele, 35. ...tó (tribün), 36. Ráskai... (kódexmásoló), 38. Idegen művészet, 39. Hőméréslelet, 40. A mezőgazdaságban ilyen munkás is van, 42. Az idézet negyedik része, 43. Község, irányítószáma 7252 (második betűjele kettőzve), 45. Város az NDK-ban, 46. A jég egyik ígéje, 47. Az állami költségvetés „táplálója”, 48. Kettőzve cukorka, 50. Kacat (ford.), 51. Ifjúsági más szóval, 52. Déli gyümölcs.

Függőleges: 1. Ezen járunk (ford.), 2. Adél idegen változata, 3. Angol menni, 4. Lengő mozgást végez (Y=), 5. ...ráfia (néprajz), 10. Hiányos evőeszköz, 12. Itt van, 13. Az idézet harmadik folytatása, 14. Angol író, 15. Az idézet második folytatása, 16. Kor rövidítése, 17. Női becenév, 21. Igevégszódás, 22. Egyes házak falán olvasható, 24. Az Erbium vegyjele, 27. Páty más-salhangzó, 28. Ilyen a téliakabát, 30. Kivánalma, 32. Ruhadarab, 34. Fizikai tevékenységre való képesség, 35. A le-hűz ige egyik alakja, 37. Vi-harban veszélyes odaállni 39. NEF, 41. Kevert len, 42. M-mel a végén fém, 44. Tito betűi keverve, 45. Női név, 47. Végtelenül mafla, 49. Német és, 51. LA, 52. Béla azonos hangzó, 53. Hamis.

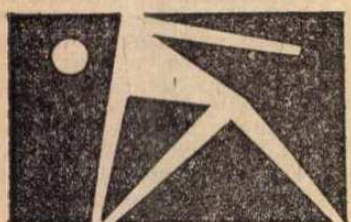
— Bányi —

A megfőjtés beküldési határideje: 1977. május 7.

Az előző számban közölt keresztrejtvény helyes megfőjtése: vízszintes 1. Ez az egyedüli nagyszerű háború, függőleges 20. melyet valaha ismert, „függőleges 3. a történelem.

Könyvjutalmat nyertek: id. Csipke Lászlóné (Nagybátány), Dömötör Ödönne (Budapest), Tóth Istvánné (Budapest), Vittek Aranka (Solt), és Zsargó Béláné (Hánta).

Berze Ferenc

Torna munka közben

Lapunk ismét felhívja a munkahelyi testneveléshez szükséges gyakorlatok közlését, hogy azokon a munkahelyeken, amelyekben még nem rendszeresítették, szintén megszervezhessék a néhány perces felüldítő testgyakorlást.

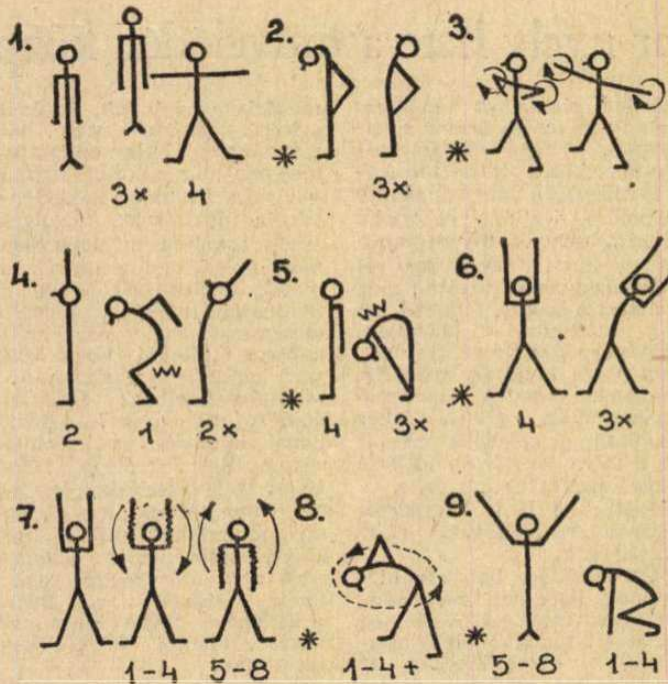
A között egyszerű gyakorlatokat, a rajz és a leírás alapján könnyen végre lehet hajtani.

1. Kiindulólhelyzet: alapállás. 1—3. ütemre szűkülés háromszor, helyben, 4. ütemre ugrás terpeszállásba, karlendítéssel oldalsó középtartásba.

2. Kiindulólhelyzet: zárt állás csipőre tett kézzel. 1. ütemre nyakhajlítás előre, 2—4. ütemre nyakhajlítás háromszor hátra.

3. Kiindulólhelyzet: terpeszállás mellnek tett kézzel. 1—4. ütemre könyökkörzés hátra négyszer, 5—8. ütemre nyújtott karkörzés hátra négyszer.

4. Kiindulólhelyzet: zárt állás, kezek magastartásban. 1. ütemre térdugózással törzshajlítás előre, karlendítéssel hátsó részűs mélytartásba. 2. ütemre nyújtás kiindulólhelyzetbe, 3—4. ütemre törzshajlítás kétszer hátra.

6. Kiindulólhelyzet: terpeszállás, kezek magastartásban. 1—3. ütemre törzshajlítás háromszor balra, 4. ütemre kiindulólhelyzet. 5—8. ütemre ellenkezőleg.

7. Kiindulólhelyzet: terpeszállás, kezek magastartásban. 1—4. ütemre kar- és kézrázás, karlengetés oldalt súlytartásba, 5—8. ütemre kar- és kézrázással karemelés kiindulólhelyzetbe.

8. Kiindulólhelyzet: terpeszállás, törzdöntés előre. 1—4. ütemre teljes törzskörzés balra, 5—8. ütemre teljes törzdöntés ellenkezőleg.

9. Kiindulólhelyzet: zárt állás, oldalsó részűs magastartás. 1—4. ütemre karleengedéssel és kilégzéssel guggoló támaszba. 5—8. ütemre nyújtás kiindulólhelyzetbe belégzés.

Tamás Csaba

POSTÁS DOLGOZÓ

a Postások Szakszervezetének Lapja
Szerkesztő: a Szerkesztő bizottság
Szerkesztőség: 1146 Budapest XIV., Cházár András u. 11.
Telefon: 428-777
Felelős szerkesztő: BENDA ISVÁN
Kiadja: a Népszava Lapkiadó Vállalat
1964 Budapest VII., Rákóczi út 54.
Telefon: 224-319
A kiadást fel: DR. SUTH PETER igazgató
77-1494 Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: Róder Imre igazgató